TECHE UDINE

MANOSCRITTI

FONDO PRINCIPALE

Manoscritto n. P_MSS_0816

Nel Fondo Principale sono confluiti la maggior parte dei lasciti manoscritti pervenuti alla Biblioteca Civica «Vincenzo Joppi» nel corso del tempo: si tratta perciò di un fondo composito nel quale è possibile trovare manoscritti di argomento liturgico, scientifico, giuridico, botanico e altro.

Collocazione:

Biblioteca Civica "Vincenzo Joppi", Udine
https://www.techeudine.it/fondo-principale
https://www.sbhu.it/

MANOSCRITTI
FONDO BIBL.
DAL N° 804
AL N° 818

816

1895. 29 Aprile. Acquistato questo MS
dal Obbajo Antonio Tadeini per Cent. 60

Literaria Concertatio

Inter Poeticam, & Oratoriam
(utra uidelicet istarum sit altera præstantior)
à Studiosis earundem Artium Semin:
Aquil: problematicè expenditur,
& ab ipsorum Principe Academico
æquo iure resoluitur;
auspice, & præsente

ILLMO, & RMO D.D.
DIONYSIO DEL-PHINO
PATRIARCHA AQVÆ,

cui suam eandem literariam concertationem,
seque ipsos totos deuouent

(circa l'anno 1725-30).

BIBLIOTECA COMUNALE
UDINE

In perenne seruitutis obsequium
Ijdem Studiosi Academici.

Iosephus Bruseni Præceptor.

PROŒMIVM,
quo Princeps Academicus Statum Problematis aperit, & causam examinandam proponit.

Ioannes Baptista de Varmo

Nascimur, ipsumque sub uite initium in bella, et lites incidimus. Nascimur, et quam primum respiramus diem, hunc subito luci infensa caligo noctis obscurat; risumque ac lenimen Lucij dattum illicò, doloris lacrymis, altercans fletus inuadit. Vbi mentis uastis clanore lumine effulsit, quid aculti demum circumspectamus in Mundo, quam certamina, et dissidentium uocas? Loculi in populos, uitia in Virtutes, scelera in animam, contagia in corpus, ipsa mors ultimò in Vitam falce insurgis armata. Quin cum muribus, lupus cum grege, cum frugibus graminea, cum nauibus fyrtes, ipsa inuicem Elementa omnia impetu secum conqueruntur hostili? In mari Cete grandia minoribus demouare saxa, in terra uitem refugit brassica, in aere alauda impetit falco, in uentis cum Noto dimicat Boreas, in gelo astrum Phœbi benigni lucis aduersatur influxibus. Vbi nunc horologium, quod ab illo non discreparet? Vbi musica, quæ discordantibus uocum non misceat suauia? Vbi alea, in qua lusor colluctare non uixerit cum socio? Hæc altercantium proelia, hæc uel odia uel ingenitas antipathias rerum mecum repudians animo, quorum diuigam mentem, aut quem Mundi ingrediar angulum, ubi horum eliminas tumultibus, quieta regnet concordia? Adeamne hortos? hic si flores halant spinæ pungunt in rosis; fora? hæc utique ad rauim una simul iurgantium cauponæ; templa? de mercium uenerandarum dissidens proles; priuatas ne adeam domos? hic cum socru nurus, cum fratre disputat filia, et nulla, uel rara est concordia fratrum. Quo me igitur uertam? quod fortunatum esse posset, et salutem consilium mihi suppeditet tandem, et ecce ad se

Sapientiæ Diua Pallas confugio; non dubitans, quin tua sub oliua pacis pacem illam compendam, quam alibi tametsi ubique, et diligentissimè conquisitam reperire non licet. Nec enim iste ea esse non potest; inde uel maximè, quòd tuarum Literarum Theoria summam Platarcho tesse tranquillitatem mentis exposcant. Quòd & Sacra Minervæ Templa, eiusdemque Scholæ vtrique immunes erunt, et belli? Armorum Dea Pallas est non minus quam pacis; eiusque in Athenæi tanquam in Martis disputationum campo quanto cum estu de sua constructione Grammatici, de vocabulorum legum intelligentia Iurisperiti, de rerum Systemate Physici, de apta pedum Symmetria Vetruuij, de morborum qualitate Hippocratei; Suij de horoscopij non alterantur Astrologi? Alij alitèr, et contra alius, et rerum ipsij semper discipline confligunt. Quin non multo ante in Liberalis Collegio Thuanus uehemens dissidium Valesij inter et Orabuey exortum sit eos suæ quisque pro facultate disputantes accendit; ut neutri cedant, utrique suæ dignitatem Artis maiorem esse contendant. Controuersiam hanc non parum difficilem mihi Tritonij ipsa Literarum Dea sedendam mandauit. Ego satis tantæ Diuæ fauduus eandem Vobis A.A. exhibeo, quam sic ipsi antea discutite, ut, cum uos alij uniuersi alterius alij disciplinæ superbè defensionis parte, utriusque mentis excellentiæ solidè hinc indè argumentorum fulcieuerit Lapis; ego postmodum omnia pro uel momento æqua ponderans lance suprema illud denique enunciem, quod grauissimam illam, quæ hæc inter facultates ambas reperiquin inclytas earumque cultores nobilissimos flagrat, uidebitur melius posse litem extinguere. Inest esse animis, et sagacissimè qua pollent ingeniorum uestrorum perspicacia quæ meditè, quæ solutè sit apposè, et benè quique uestrum lucamini partes; ut ipse ego Iudex in fine ignorans, uter pars uestrum amisent, uter uicerit causam; autem utramque pacis amicè pace componam, quam litem vigore iuris definiens, unam alterâ dignioren esse contiteam. Dicite, cantate, confligite.

Valete Maiores, primos uti Athenæi honores.
Quisnam promeritis? Lis resoluta dabit.

Pro Poesi
ORATIO.

Franciscus Sabatinus

Iucundam vem demandavisti L. A.e, nec adeò difficilem, ut vel obiter inquisita non pateat veritas, cuiusque vena absque ullo, ut dicitur, digitum non valeat. Poetica, quotquot conspicua virtutibus munerum possedet qui eiusdem merita expenderet. Verùm ego hac in quæstione controversia quamvis nihil momenti additurus, pro eâ tamen enitar, quod postum summo ad id officij me genio extimulante, unde hæc mihi semper disciplina complacuit. Ars mehercle quotquot veram, quæ placet, ingentissima quoque emolumenta humano generi imprecabat, non mentente Horatio, dum canit: Et prodesse volunt, et delectare Poetæ, Hinc digna, cui summos honores humani et divinum cultum exhibeas Musæ imprecantium poscebat, dolet pro ut nacta brevissimè exponam, quæ Poetices inesse ità demum videbis A.i A.e ut non tam demonstratione indigeat thema, quam mihi ea quæ vana, si, quod iam cluces meâ indigestâ posthac oratione obfuscabo. Ignoscite dicenti, qui tamen quo enitar studio; hoc inde illustrius Poeseos emicabit gloriâ, quòd ab impetu etiam oratore tantum lector non possit, quin supra alia omnes rerum Artificium hac in propositâ disceptatione adiudicatam sibi obtineat palmam.

Et ut inde aggrediar unde facultas hæc versificandi suum sui referat pompam quid, seu illius pulchritudinem vultus, seu quem inhabitat collem, seu, quos modulatur, intueor versus, delectabilius valet aut oculos pascere, aut corda demulcere mortalium? Aperte animis, et quæ postessis acie Poeseos contemplamini speciem; nec necesse illud humanus quæpiam esse animi, quod divinioris fulgor venustas exornat. Quid hac serenius fronte? quæ gravius oculis? quæ ore tobo amabilius - quæ gratiæ quis risus? quis tepor! inhumè dolet, et me retinet quin ineloquentem, et disertissimum alium quemlibet ità iocunè verborumque et

centesimum siquis desiderat, ut hæc ne quidem adumbrari valeat
fama Apellis Venerem olim colore inimitabili expressam. Verum ea
bella illa non tanto sint admiratione digna quanto Cypriæ pictæ, sed quia
celeberrimi operis erat pictor, multo formosior extitura, si loco Veneris
Apelles nostram delineasset Laidem, cujus elegantia, et decor ipsa quoque
superaret pulchritudinis Deam. Quod ne fortuita existimetur assertum,
quam non æmulata Speciem Virgo illa, cujus tuæ tanquam filiæ Symme
bam parentum suæ ipse vultus Appelli pavere informat, cujus in
cunctat pupillas accendit, vultumque, et corpus illustrat? Non omnium
pulcherrima erat Diva, cujus in dentibus candeat ebur, quam purpu-
rantes rosæ, liquidi manus albescunt? Ea non pulcherrima, cujus
auricomæ juvenes Musæ sedulæ administræ laureis cingunt serta, coronam
torquent, circinnis, colla margaritas innectunt, digitis adamantes impo-
nunt, speculis apparent sandalia, cyclades, mitrasque, et cætera mundi
muliebris expoliunt ornamenta, eique ad nutum quamplurimæ famulantur
ancillæ? O quanta cum maiestate, quanta cum pompa nuptiarum in
ædibus, viribus, et circum turbâ comitante Jovium et Phœbo veteran-
te Iam?! Sed iam, quo pergis Illa Dearum, nos pone sequamur A.A.
O Loci amœnitas! o deliciæ viridantium hortorum: quæ sunt hæc
verum amabilium spectacula, et luxus? Lavarius ex hiemis colli-
bus, quo se Loetij receperit, ut longe à rumi, et obstrepentium
humilium turbis suos hic alumnos instituat, et numerosis carminum
voluptate perfundat. Ecce ut in aviolis, in tessellis, in fruticino-
rubisque, et stellulis distributi flores exuberant! hic argentei al-
beus narcissi, ibi purpurei asphodelus, hic se vanè tin-
gunt ranunculi, ibi muricis rosæ folia corrugunt. Pro deorum
vim! quæ varietas florum! inspice hoc virorum, hoc ebur, hunc Jan-
quinem hanc niveum, hoc aureum, hoc coloris inspice, quot Iris mira
mutavit nescit in (glo 6 umbris, o laurus, o viridissima hilaritas
aspectu. O eheu, o Zephyri! o spiritus dulces, qui non tantum
naves, sed ipsa penetrant corda! o cytisi, o fabæ, o vivi cytisi
salvi! Hesperidum, Arcadiæ, Lyrique viridaria, Hybla, Tempe
hisce deliciis comparata quid sunt quam parum, quam nugæ,
quam nihil? silentium. Audite me Musæ, et Vale? quam blanè

quam suauiter canunt, altè submissè, citò lentè, quibusnam mu-
sicis exposcunt notæ elegiæ hymnos odas dithyrambos aptè et
festiuè non imitabili cum gratissima dulcedine uocis efficiunt? O Sym-
phoniæ ô enthusiasmi, o concentus luxuriis canarijs pastorculi, ip-
sis multò suauiores fruij, et necesse! Centauri, centrinæ, centoc-
li esse uolunt, ut quid canunt quid spectando quid audiendo hæc
poeticæ oblectamenta maiore sensu percipiemus? Quæ iam memoriam
facultatem amplissimam esse, et ditissimam ive audebo inficiari?
Cui summus illius non placuit furor nisi quem Iuppiter odit?
quos uecordes, inquit Plato nos amat Iuppiter. Etiamnum ista
auersantur uocem et raucam. Quæ autem mihi de uobis auis hy-
=pocrisi? Ah! Ah! ita etiam illud exhibetis, uestrum esse neminem, qui
uoluptatibus Poeseos delenitus commodis quoque ingenitis non faueatis
quibus hæc beneficentissima nos fuit? tantum Vatibus ista alijs etiam
et toti profecit Mundo. Nihil siquidem doctrinæ nihil sanctæ et deco-
ri est quod suis illa non efficiat uestibus suoque uoluti et pene
completissima non in publicum, priuatumque bonum insipientes? Quæ
lia Dij immortales! et quanta non à Poetica referunt nomina? A
Poetis quasi fontium fibræ, et sapientiæ fluxere nuncupati Plato,
quid pulchri quid honesti, aut eruditi nostro non orsum animi
et mentis? Vnde communem omnium sanctissimum uitam? Vnde urbes
condidimus, quas contra incolendum? Vnde segregati à Feris ad huma
nos conuenimus cœtus? Vnde rationi quasi ducto uel ipso uel lu-
mine ab iisdij distinguimur bruta? Vnde hæc omnia accepimus,
quam à Poetica eruditis quos ideo sanctos Ennius,
ipse item censentibus Iulio, appellat? Vnde Horatius cui inter
alios Parnassi Alumnos apprimè innotuit modulandæ energia lyræ
Sylucolæ, ecquis ille Homines sacer interpresque Deorum
Cœlibus et uictu fœdo deterruit orpheus;
Dictus ab hoc lenire tigres, rabidosque leones
Ornidas mollire, lapides sinuare iugo
Hic honor, et nomen Diuum Vatibus, atque
Carminibus uenit.
Et profectò quid Apollineæ disciplinæ commentis rebusque et
personis fictis sive institutis utilius uita? quid Enea memo-
rabilius amoribus pietasue quid Penelope castis connubijs fidem quæ aptius

Amicitiâ ut studium prudentiæ mutemus : quotquot utuntur hanc ad magistram accedite : si eruditi exoptatæ cognitionis et praxi virtutum. Sic in Achæe locubi fortissimus Miltiades in Marathone ipsam ge-vendarum verum deliberationem consultantes, in Ulysse prudentiam Incautos in Argo Dinocrates migrantium ergo Judæos, sic in Ægy-mnone Superstitiosos Sanctam docebat religionem in Apeces. Quæsij, quis, monent, ne sacrilegi lacessamus pieculij Divos; mo-nent aptij Deum, ne nos sublime nimij amoris exsolleat, monent Sy-renes Dulcè et blandè cantantes pestes esse voluptatum. Deceptæ monent Omnique figmenta omnia, quæ comminiscendus Vates, ut vel fugâ vitiorum alienemur à cupij, vel amore virtutum mori-amur, retinamur honestis. Quæ fevâ nempè avocet imitatur Poesij dum ea de pulcerrimis suis, et gravissimis fabularum Metaphorarumque floribus salubrissimos illos haurat, et condat fru-ctus quibus alias nutriuntur corda ad innocentiam, animorumque et vitæ veri pura cognatur integritas. Jam vero quid usquam Sithes sub vestibus in monte, quod ex hac capitalis Lavnasij fon-te uberrima non emanavit, idemque postmodum hac illac diffluens in varios disciplinarum non fluxerit rivos? Vix in collegio Sie-vanovum non ultimus Stanko primam meandam Philosophiam esse affirmat Poesim, quæ ab incunte ætate nos ad verum nobiles Scientiasque modo conducit. Huic præter alios plurimos ne dicam omnes, qui de humanioribus disputarunt unquam, ipse etiam Sile-ve Aristocratus accedit, ipse ingeniosus Cicero, et Quintus et circa quæ, cujusvis Academiarum studiosissimus ibi gaudet in Arte dicendi Oratorum omnium maximus hanc meam aliaquin manifestissimam vanitatem et sapienter novit, et profitetur ingenuè Solutamque Orationem sic à ligata sublimitatem mutuari, Eruptque esse imi-tationem facetam; ut eam sine istâ vetustâ ea alto concidentem ive pedestrem, et seni humilem sentiat, Artisque, et eloquentiæ Oratoriæ denique Poesim ipsam fontem esse concludat. Quo testi-monio quippe quod ipse facundiæ enumerat Pater, quæ alia auctu-ritas huic meæ præsenti favorabilior causæ? O insignia erudi-menta Poeseos! O eximium vires! O nec digna, quæ, ne fortè fieverant in adamante scalpantur! quid? interim carmina? quot

ante secula Sophocley, Horatij, Maro ceteriqué penè innumera
bilej et Cabant, et Greci floruerunt magni nominij Viri, ij tamen
omnej, eorumque adhuc superunt carmina que et audiè legunter
et itterata lecta ubiq; passim admirantur. Verum interibunt illi,
undè hominej natam habent post fata? Vnde peregrinissima hoc he-
roum gesta hoc Bellicuej impetj hoc eruditorum ingenia, hoc ma
gnanimi Imperatorej et Regej inclyta famam eternam obtinuerunt
et immortalem consecuti sunt gloriam?

Scindantur marmorej gemmeq; frangantur et aurum
Rumine, quam tribuunt fama perennj erit
Cum silicej mixti cum deny parcatis ruinis
Perpetuant cuncta, carmina sola manent.

Claudij hos cecinit versus, qui de se Poetisque universis loquen
tur Deus in nobis inquit, agitante calescimus illo;

Sedibus eternis spretisq; illa venit
Cui non repugnans Iulius ipse se a summis eruditissimisque hominibus
allectis accepisse Poetas naturâ ipsâ ualere et quasi diuina
quedam Spiritu inflammari solum earum. Qui tanij itaque ubiq;
diuinij et a cœlo immissij quis fidem non adhibeat uocibus? Sed ne
diutius ille, aut Vates reliqui sibi numinum indulgere, Aut hoc
tuq; dignitatem sic extollere ut eam sue tantum arbitrio humanj
excelsiorem, et diuinam esse constituant: Quo hue eos appello,
quotquot altissimij eorum conspicui titulij, et uocij seueriorij eruditi
nasutaque Poeticam perpendentes fidem non ementitè, nec
stultè non sibi, aut alijs adblandientes, sed genio et pura cantore
affectu honores detulerunt immortales et summe laudij encomia
uouerunt encomia Dicant siquidem isti, quanti fecerint musas et
quam non celestem reperierint dignitatem in Vatibus quos tanto
cultu et deuoto pectore uenerauerint obsequio? Nec soluere ad
Deum solo instar omnium unus sufficiente Alexandro. Quan
ty hic monarcha? quam sapiens Macedo, cuius mens Aristotelis
et cognitionem, et censuram meruit uerum? quid de Metrica
hic senis? quid de Poeti tanty censuit Principi? eos tanta
excepit uenerationc, tanto habuit in pretio, ut inter spolia

Dari Cæsarum Regij seminis quod erat gemmy, et margarity
pene inæstimabile Matrem Homeri Vatis inclyti, dum super Gemmy
dare teneri opibus quos longo, soluto Sæculorum Orbis Rupes, Gangesq; in-
=dia, Europe totus, Cæsarum Principum maiestas conspexerat. Hæc
unica, Sic magna magni Alexandri victoria nova nomen voluerat di-
=cem ut amplius non Romæ Statua Caiciana, aureus Equus, corona
Statua impositi, Romæ Dicata, nunquam ; ut his exuviis
aureis hic quot erant ursus, Cypriani Angelos; non aquas Iberi,
barbaram aliquam gentem extremum Nasonij diem flentem expe-
tunt, quæ tamen Fecerat tellus erexisse magnificum hon inquam
his coquas aliisque honores et cetera insignia, quæ nomine cuius-
=cunque Vatis Regesque, et Principes extulerunt Vatibus non alio
Nomine, aut titulo, quam ut Poeticam tanquam diuinam, quo portant
maximo, parvus licet, quia semper infra meritum, venerationi cultu
exornarent. Verum huiusmodi Exercenda ubunque omittam, atque ea,
quæ nec minimum mee Deæque cauæ; illud tamen silentio præterire
non possum, Liberum Patrem in somnij Sepulchri admonuisse Pisandrum
ut Defunctum Sophoclem Tragici coturni Principem Sepeliendum
curaret, cuj prius delitiæ Scenæ, Nec illud tacebo Sæculi Vet.
=custum toto Orbe celebratum uehementer obiurgasse et acerbis Ver-
=sibus mung Tonfæ illos, qui Archilochum iambici inuentorem
carminis nefandæ Sectæ accendentem. Hæc inquam non silebo, et nunc
Circuet ipse cuncta Orbis, Celum eham nec Terram, denique
Secuit Numina mentium agnoscens Poetarum, amare Poeticam, et
saltem a pestilentia prosequi inultorum, ut extinctæ eam esse
non humanæ alicuius, aut quæquie, sed diuinæ prorsus Dignitati
ostendant. Habemus Principes Academiæ, me Dictum audisti et
rationum momentis, quæ mihi quidem vel tenuia exposui eloquio
absentiore meæ tenuis animo sit (velut fovi studiosi nulli) tuo in cor-
de Poeticæ disciplinæ sensisti suum et totam eiusdemque Studium
accrevisse, unique ex deæ amplissimum Suppetiis, ipse iam
clavi tuæ manu cuncta ipsa in Arcanis mentium penetrabis

uictoriæ. Quæ non aliud superest quam ut menti tuæ tanquam æquitatis domicilium et sapientiæ auditorium patent Regia undè sententia illa gemmeis excauandæ cauateribus prodeat quæ seiunctum rationum ponderis et iuncta communem eruditorum omnium placitum stabili æterna lege, soluta ligatam hæc est Rhetoricæ omnigenij Ciceronis prælatura Laetum.

Dixi.

Pro Oratoria
ORATIO.

Blasius Tomadus

Viro ex duobus Laelene patriis, uel Oratoris nomine te nuncupare debeam, dubitaui. Solutè dixisti ex ore altera mera nauiaste fabulas, et ecce prima compellari uoce compellem Oratorem te indigitabo rotundum; et hæc nomenclatura tua ita compedis dictioni; ut nec te possit eiusdem pœnitere, nec ego offendar mendacij, quibus uerisimilem autem huius circumscriptionis nostris possimus in medio ipsorum obtutibus. Profecto hæc, si laudes non tuas à te tamen in attentationem uel confictas, uel alienè expilatas deponeret, nonne altera moueat, ut tuas crederis Hortatus, cornicula ornum furtiuis nudata coloribus? Bene de tua Laeti, sed malè de ueritate, aut ueritij de uanaque pessimè et meritis; hanc quippe oculitus, ne prodeat, illam sic deformasti ascititijs colorum figmentis; ut, si laudum magnitudo spectetur, nemo unquam pro Laeti agnoscat, cui alienam pœnitij indueris pretonam. Facultas hæc tua [illegible] sit amœna, sit pulchra, non repugnans, prosit, ualeat, digna sit non infima sit quæ libet, attendor, dum tamen sit hæc omnia fictè, sit denique Laeti quam fictionem latini uerbi interpres mea Oratoria est, quæ non fictè, sed ipsa re omnibus placet omnino pro deest, omnia potest. Quas propugnaturus dum breuissimè exorsus fuero Auditores esse uos mihi precor attentos; ut meæ tenuis Oratoris

uestrumetiqui videatis oculis quam rufa sit fulua. sentendes, qua nostros intercurrunt Principes mihi presentem admirabis corpus, ni: fevetatus. Laevi non minus praestare Rhetoricam, quam fetam vem Jupeves ueva, pulchevrimamque avehobippon ex eo male poetam arte: tellat imaginem.

Nec subitvenini, me sub initium dicendi fucos, minia, cerug: sa, ligus ullos mutes, purpurissa absque. in genus pramenta exotica Inquiveve; uel rather. (ut meus loquacitatis) quod huiusmodi ornamen tovium medicamenta non suppetebant, aut evegam ego non sim cosmeta uel aliqui Jikanus notily poeta, ut hac ante Rhetoricam meam unguenty que relibutam oculy contemplandam uestry exhibeam Saly namque. asumbravis, cuymodi Somatopeie provent ab illa facultate, que non fucatis picta colovibus, aut pravity adseta speciei placeve inpit amon tibus. Ex suo pulchro est eloquentia et natiue decove insignij ita eum maiestate ipontis genarum tempevat flovej ut eam quis: que uenevetur augustam, nemo non amet quatenus visu existantem. Dece ut hilavitas gravitatem, restitudinem ornatis, et sapientiam, ipsam uulgary quecam comitatu simplicitas. Regina est Dea est, nec de Cyprodeum genere, que in faciem suas tuas ferunt laudes, et compositis ac theatri ostentandum sasti luxuve quadive solent in scenam. Alia est dignitas, alia est diue Suade pulchritudo, heroi. ca sedates, et maiestas, que ploy ex animo, quam ab exima cutis pompa resplendet. Mentis virtutibus emicat, quay sue energia lin: guis, et multiplicij ministerio uocij expromit. Audite illam è suggestu dicentem. Eno Deos immortales! quanta voluptate demulcet? quanta loquitur numero? quanta ui unita dissoluit? quanta sympathia disparata componit? Percipimus momenta sententiarum, augustiarum tales, tranlata cum urbate, vocabula? quid splendoris in figuris, in argumentatione vobustas, in actione expolitas? quam maiorem lu cidinitatem in diebus, quos concionibus decus, in prestonij quem plau sibilioven in ovatione hos excipebat triumphum? fulgurant fabu: vogationes, equipavant vocales, apparia dubitant, pugnant anthetes, concedunt hypotheses, ambiunt genera; scemata omnibus sic, quam uenustas ovationis materiem digerit, ut grandia splendido, tristia

mysto, sem mihi festiva legi, omnia demum suo quoque stylo dicta
vij exornet. Nec ut si musica cuius concordem symphoniam sonorum
varietas, et distantia efficere queam, possem ea delectare homines, ut Au-
thores veteres, et auctores approbant nobis. Quanta non erit suauitas ij
eloquentia, que in carminibus auctorum offertur excitura infimi modos
animos infimos quoque ceu chromaticos istarum tonos permittendo ibi
illam gmutatur ut eam sapiant? Quid si mysticam fabulam bene dicendi
non moueret cum illa transeat dum placet, hec autem placeat perman
sura cum prodesse. Homines olim cum primum prodiissent in lucem
in luxy et sylui vita fera, simulque mobile mutabant cum bruta. Iu-
piter suo de Olympo misertus hanc, et illum tanti generis condicionem
cum conueret, eiusdem miserty suum ad terras delegat Mercurium,
qui sua Rhetorica ab agresti homines ad politiorem, et sociabilem vitam
conuocarent. Et ecce. celesty Oratore ille in sue eloquentie vim omnibus
earum cordis, ut e rupibus, spelcisque, et montibus desilientes in unum
confluerent, et iuxta rationis normam viuendi legibus, viuent. Quid ij
Aduersarij? Iuuabit fortè fabellam quasi e tuis poetis mendacium
penitus deprompsam? Minime poetis, quod in re non tam ficta, quam
vera, ut loquitur Aristides Sapremus Ionas hanc beneficentissimam,
humani generis curam non suo Apollini Poete (tanto scilicet impa-
rij officio) sed Oratorij commendauit Mercurio. Et hinc mecum Rhetor
non Poeta, ut Horatius finxit, sed Orator, et hinc primus barba-
rie disgregatos coniunxisse, et nunc unitos tutari homines; ne quos
amor seruauit discordia iterum separet. Horum quippe moderat
ione, et sapientia fit, ut Principes, et Magistratus ea decernant
leges; quibus aut imperantur virtutes, ut honestè viuatur aut pro-
hibentur vitia, ne labamur in scelera, aut proponuntur premia,
ut his illecti constanter agamus quod Labia; aut pene minan-
tur, ne dissidentes ciuis vincula amoris soluant, et tranquillum
fugdeque miteant pacem. Quarum Rhetor legum sic prescripta
qui postmodum ita cinxerat, ut ea obseruentur, quam ipse idem
qui seruauerunt ut fierent? Indoles enim nostra difficulter sub-
ditur, ubi uel modicè libertatem legi meminy. Frontera est opus,
ut ogem duam facundia, et cum manu porrigat linguam?.

Illâ siquidem perorante, iam neminem arget tributa pendere imposita neminem sequi aucem ad bella, neminem urbis agere excubias, nemi-nem pigeat legibus obtemperare, quas ecclesiae sine ornamento dicendi sit, animi intimatas plumbi transvolaverunt, pauci servi-tutis, et successu infausto, ut pedissequi ad sylvas redirent homi-nes, ab inimicorum bellicosorum vitam vexitarent. Monarchae, Leges, Tyrannos, et quosquot Deorum verbis in terris fungimini, nonne-bis, quin mecum hoc idem sentiatis. Politicam hemipè utilitatem, Diserturum penitus indigere praesidio, qui, quae illa sive boni in columitate publicâ status hoc verbi flexanimi, blandoque artifi-cio sermonis faciliùs animis insinuent Populi; ut ij postea amabiliter persuasi ea sponte exequantur, quae alias tanquam sibi graues onus ingentium aut refragarij exercerent, aut subinirent inuiti. Nec mirum si Ovidius quia promouere Innocen-tiam, quia sceleribus obsistere, qui legationibus fungere, quia pacis et belli moderari eaussas vique adeò veterum publicarum praefectus administrationi, et sententiam tantum iuuet (multum; cum nulla planè sit facultas, quae suum ab illa modum non mutuetur, et gloriam. Vnde siquidem Rhetici sua ad captum theatrales explanant? unde historici concionibus eruditis Annales suos illustrant? unde theatri gratiâ amanitiem syluarum agrum ornamenta, quam dili-gentiùs persuadendi artibus à Rhetorica tribuit? Hic hoc (au-ditores expolit, ut momenta lis amplificantes clientibus suis obtine-ant causas; expolit theologos, ut diuos Chrysostomorum uel ouo, uel flumine, quas ecclesiae hauerunt, diuinarum mysteria uene-ratum expendant, expolit ipsos bellatores ut eloquio nunc blandi-entes ad laudem, nunc fulmines ad metum sua quosque militeis in officiis contineant; clangores enim tubarum, tympanorumque strepitus non aequè, ut facundae uoces inuitant ad pericula, et pugnas, non aequè animos excitabantur ad gloriam. Quae cum ego edisserens nemo existimet, ea a me, uel fingi, uel ratione disquisitorum hujus firmari, ut aliquis falsi in illam posse credantur. Nam experientiam testor, quae cum sit magistra rerum op-tima, tollere nobis ipsa, Artem bene dicendi tantum confert

inevitabiliby, ut ab ea vere communi promptuario Rhunoby verissimi
eum usuby et harmonium suarum orationis partium, et illud omne
quod pruriens decoy exornat et bonum promouet publicum; affir-
mabitque non studium hoc dumtaxat Facundiæ competere
ut id verbis, quod prosis, sed uim quoque mentis illam, ut quid
quid mali illuc etiam possit huc provocare humani pectoris cunas
palamque' ejicias ac non ulciscique, ut placet, uoy Facundy
dixerint Oratoy & affirmandum asseruy, sint pernicioy, et perver-
hosne ille uenire? pudet non cogat quo uecunde et auroy se
lux caterij inuitat, hortatur, et percrahit? O uocum eruditas!
o gestuum decor! o uoy innumeroy, quibus illa in sentij Auditorum
illabitur! in ut modo suauiy melle, modo asperiy tribuly, nunc
altè nunc submisse, nunc citò, nunc lentè suam pronut varia
expostulat, exhibenam extinguit? Qn ut oraty non aliter, quam
fortunij interpat quam procellij inuehitur, quam fulminibuy
impetit! Qn ut profundat cogitationum labentes penetrat ad ue
rantes evocat opiniones et argumenta que sibi fauent exuage-
rat? Quij uacuum furoriy non ignem extinguat? hominy ac
spem suam non erigat animum? desideriorij non se ad opij ac-
cingat? quij auaruy non exoget, non paucas quotidie non tempe-
ret hellicis? Quij ex suadente, utilium, quo laboyat non eliminet
et sanctay, ac quay ille uocat non amplectatur Virtutey? nemo
est, qui ea dicente non doleat, letante non gestiat forte
tante non pauceat, qui denique Orationi suoy cum nullis uinan
te. pectoriy motuy, quibuscumque afficitur ille non iubeat omy
nobiy animosque non uertat. O Regina cordium Eloquentia,
quam te uides Paradisi similem arbori? quemadmodum enim hy
arbore Christus nascis quà ui admirabili aurum, argentum, aues
lapides boues, uerque alioy, et animantes ad se cogis uel nolentes
accipere Tu non aliter inuicta quadam uirtute, non modo uulgy
quod iumenta et saxa, uerum etiam, quoy auium et uolucres si
gnant, ad te suauissime quidem in captiuitatem tamen pertrahy
Deoby Regey, et Ciuitey, Orbisque huy ita subey imperij, ut
eorum penitus dominij arbitriy. Atque ut uehementissima hec

[illegible] Deus [illegible] tua virtus evidentius patescat; quid quæso hominum cordibus sanctius hæret intimius, quam libertas cuiquique sua, et plane insaniæ amor? hæc namque bonus utrumque pectoris, cunctisque æqualet opibus; et, ut non malè (quod mavis dum) quidam eecinit Vates non bonè pro toto libertas venditur auro. Quin, ut hanc hominij dotem, sanctamque suorum, antiquis modernisque exhibuit tanquam pro ara, et foci bimicarunt, strenua gesserunt bella, et se usque ipsum detulerunt sæpè discrimini. Jure igitur in servum pro libertate vindicant Lysistratus tamen acerbum profuisse servum eiecit, ut bonum quidem et pulchrum unum tamen evadendi, quam cavam Atheniensibus habuit eosdem nicent, et libertas. item quam hæc (quibus dos semper antea undecunque orbis (tamet. Sabinæ insanissimus Solon contra nitentibus) ademerit et eum. step tyro occupans Imperium. Quid opprobrijs? (heu nimium) quid nimiorsos effrenatus? Nam ideo nihil emolliat, coercent nihil? se ultimi Dijes vesperente Valerio, ac Marcum Antonium obtruncan. sum. suos immolarant militesq; Volant hi dicti citius accurrunt sam. que caperunt Ivonis fusco intuens supercilio, aureoque cultu, ibm. que horribile, furorem evanescunt, iam distringunt gladios, iam sua etiam ecrimonia vulnera iaculari, iam colla mucronibus objicere, iam denique pro censissimam evomunt mortem Antonio. Pro infelicem quid agis hac circumdatus manu barbara Scarioram Antoni? quarem si non suppetit via moriendi circumstat necessitas. Quid consilij quæ mentis in tam certo ambienda vitæ pericula? Ac animo at tamen Antoni, sed non quæ olim in caminis cudit Vulcanus sed quæ diversis fabricat in officina linque Mercurius. Revocat Antonium sermonisque dulcedine (ô mi ovabrie!) ea cruentorum militum feritatem emollit, ut iam districta, et pene vibrata diem sua sanguine varias imagini sui reponerent. O nihil tam asperum, tam durum, et ignium nihil, quod suavissimo eloquentiæ nectare imbutum, non blandum, non mite fiat, et placidum? ultra pergerem sed quia debilis mens plenissimo Rhetorico sive. vant vires, hæc in medio subsisto, et missis innumera facient, quæ tanta Facultatis summum vobis experientes, pro eloquentia

dictionij illud unum adjungam in fine, quod Aristides non tam
uere, quam luculenter asseruit Poetam nempe ab indocto solo
ornamento Elocutionij discerni. Quod si inter ignarum, et doctum
hominem hoc interesse, quod inter Italiam, et ciuem. censent
Stoici, non aliud superest, quam Rhetoricam eò sui ceu Hercule
is uiribus peruingere ut homines ex ignorantibus non aliter, quam
ex simulacris inanimis aute pygmam Prometheâ, quae non Poe
ticâ, sed Oratoriâ et uerâ rationali animaue posset ad uitam
eosque, exercitatâ linguâ ad Oratorij officium, à Poetis, et multis
sanis, nedum ab ipso sermone expertum belluarum quoque discri-
quab. Quid ringeris? quid os contorques, Aduersarie? quod the-
atrinos exercij cantes? Haec artium humanarum mater, haec mode-
ratrix suauissima animorum nondum tibi sua pulchritudine aequa-
bilissima placuit? sua nondum diuina grauitas maiestate tibi collum
ad uenerationem inflexit? cum ijs omnibus utilissima, nondum tibi
persuasit; ut ad mendam, rediens uana Heliconij omitas fabulas, et
mendacia deserat Poetarum figmenta? cum tanta sit eloquentiae
potestas, ut omnium animi uoluntates, et moderetur affectus, ut
ingenia, et prenè fata, et fera compescat, ut omnia uincat hu-
manis, et subigat, eidem tu quamuis Aleade fortior, et adamanti
tibi durior, non obsecies, non credes, manus uictas non dabis? Quin,
ceps Asc. ad te iam ne mea oratio conuertit non aliud expostula-
tura, quàm ut inuidiam exuncies, quod iam mente concepisti, et
quo tibi tuo factiuus munere haereant hinc inde disceptatam
iam diuinas litem; sapientesque, ut tibi, cauis, monita expendes,
quo saneam decreas iure, non minus dignitate, uiribus, omnibusque
titulis Artis medicae antestare Orationem, quam noctilucam ecclina
lam ipsa luna, aut maximas è firmamento stellas decore suo
excellat. Nec poeniteat hac in diuersa literaria Lectorem uinci, q
illud summè sibi datum gloriae, quod organa exhibent, quicum
faultas haec tam bene dicendi, haec Regina rebus excellat ornatum,
quicumque Rhetorica liberalium omnium Disciplinarum princeps
constituerat.

Dixi.

Symphonia pro Poesi.

Franciscus Rosi cecinit.

Quot almę in cęlo stellę,
Tot in monte Heliconij micant floves.
Hìc musę canunt bellè,
Hic lauge effundis Caballina puros
Aganippe liquores,
Quibus Vates iucundè inebriantur,
Et hinc fluidè uersus modulantur.

Plus est nectare Deorum
Vnda castalij suauis;
Plus est omni flore hortorum,
Plus Hymetti grata fauus.

Symphonia pro Oratoria.

Carolus à Fornace.

Summis diserta valet
Lingua uiribus, quanto
Diuidi ab æstu talet.
Alta deorsum premit, ima extollit,
Saxa, et feras emollit.
Quis est animi tardi
Qui se linguę non dedat leuandi?

Velut Hercules armatus
Claues monstra ui profligat;
Sic dicendi flore ornatus
Nostra Orator corda ligat.

In Laudem Rhetoricę
POEMA.

Wilelmus Mandelli

Prostra, Deumque cano, quo prima lingua magistro
Erubuit tornare Phrases, et promere voces,
Aurea nectentes quę uincula funis ad instar
Triplicis et fraterne animos, et corda ligarent.
Rhetorice Laudes (quis crederet?) ipsa Poesy
Me rapit ut celebrem. Procul hinc abstrede profanum
Vulgus, ad hoc carmen solos admitte Disertos.
Tu, mea Calliope, flagrantia diuige uota,
Consiliumque tuum. Tibi cure est alma Facultas
Hec bene orsenei. Refer, unde sit editus, ore
Quâ niteat specie, subeat quę munia fecit
Mercurius quę gesta Deus. Fac ut ardeat estrum
Ad Mestra, quę cantem toto resonantia Mundo.

Quâ Lauat extremas Libye mare fluctibus oras
Iapetides regnabat Atlas, sceptrogue decorus
Imperij uasta Mauros ditione premebat.
Pleione hic habuit plures e coniuge natas.
Quas tamen excessit uultuque et corpore Maia.
Egregia haud aliter, quam Phebe lumine stellas
Anteeat reliquas. Iouis num tanta uenustas
Debuit? Quin fama Ioui per inane uolatu
Ocyus, et uento, et iaculis contendit Olympi
Ad sedes, uultumque Ioui, speciemque puellę
Nauvat Atlantee. Vox audyt ille, repente
Sensit amore capi, uenisque excuvvere flammas.
Ignis hic ille fuit; furit hic amor ille, per rennes

Quam celebrant uoces, quo non uaciosius ausit
Syrus in axe pius quem posteua secula laudent.
Scilicet inde salus supremi à stirpe Laerti
Et maiâ genitus formosâ prodijt Hermes,
Hermes, quo solum planijt nascente Deorum
Conciliu, solisque suas pluy astra serenas
Accendere faces, Telluyque, et Lunus, et Aer
Lyra resultarunt. Nutrices huno papillas
Admouet Infanti. Iraluit ille tenacius escam
Nerbaream, sugensque premit. Lac effluit ore
Turgidulo, et sursum numerosa aspergine fugum,
In Celo hanc formas, quę nunc uia lactea splendet
Grandior euadens humeros cyllenius auget,
Blandosque attingit primæ lanuginis annos.
Ouij forma nitet, quas non præstantior. Alba
Frons, et lata patet. Nitidi duo lumina ouales
Sydenibus certant. Exornant lilia malas
Purpureis immixta rosis. Labra bina rubescunt
Corallio aspecta. Nix ceruix. Lex ceruina humeros
Auri imitantur opes, chariteśque in pectore luxunt.
Quidquid in Axe nitet, quos hortus spirat odores,
Quos habet Hybla fauos, et quas Pactolus arenas
Hinc natura deos prolem ceruata tenantis.
Vultus inest pulcher, sed non minus emicat intus
Ingenij uultus. Non sunt uel in æquore pisces,
Vel ceruę in nemore plantę, uel in æthere nubes,
Rebus in humanis nihil est, quod nesciat; immo
Mouetur diuina sapit, quę numina uertant
Consilia. Admirans hoc Cantę montis acumen,
Iudiciumque, uocat alta ac Tydeus gnatum
Iupiter, et Diuum feliciter aggregat Aulę.

Tota nouo gaudet Superorum turba Ministro,
Atque Deo socio. Vix hæc consenderat, ecce
Plumiferum capiti imponit lætumque galerum,
Auratæque ad talos pedibus talaria, et alas
Assumit ut simili ventum, seu missus ad Vrbes,
Quas ditio fertilis vergit, vel ad æquora profundo
Oceani, Libyæ vel delegetur ad umbras;
Hæc erat, et celeres pergebat mandata Deorum
Turbinibus gelidi, Pontique agitabat ab undis
Ad noua Sidoniæ confugit mœnia Tyros
Dux fatis Anchisa, Diuesque cognomine captus
Hunc socrum, amans. Huno coniunxerat ambos
Et cædes, et genus. Cuius stimulatus vtrumque
Vnanimi, ut sequantur cœptæ Carthaginis arces.
Iupiter Æneam, cui iam decreuerat uni
Italiæ imperium, Libyci cum cernere esse
Tumidos intentum sit, inquit, opinio fallit e
Sic ego deludor? sic fatis vertitur ordo?
Quem regnare volo super alto è sanguine Troiæ
Progenitos, opem Tyrio sic lentus inhæret?
Nec pluva. Ad se Mercurium compellat, eique
Mandat, ut expliciti subitò per inania pennis
Desiliat, pergatque volet Sidonis ad Vrbem;
Incipiat Æneam, moneatque in gente morandum
Non esse hospitii, fer ad æquos Lætea pandat
Ausonios, hæc nempe Deos, hæc velle Ionantem.
Sic iubet omnipotens Genitor. Mox filius Hermes
Quæ fuerant mandata parat complere, pedumque
Remigio alarum celso demissus Olympo
Momento breuiis cadit hinc, ubi sæculis altis
Tros Anchisiades muris (arcebona) cingit.

Hunc inquinat aiè · quę sunt molimina veterum
Hęc tua? quid tenta? quę te sententia lubit?
Quem labor iste dabit mensurę laudis honorem?
Verte oculos Latio. Tellus hęc gloria dextræ
Obuenias conceta tuę. Quid Numina Iperniq?
Hęc italę dant Regna plagę Tu negligis ire,
Ad grandę Imperium? pungenti hęc ure bouetq
Auigeras è Ioue vegetet sua nutrit astra.
Hęc Phrygio prescripta Ioui Cyllenius olim
Dictulit Enee. Similes, et sępius ante,
Et post sępe uices obijt; quo promptus eodem
Nunc etiam si quid Diuis committere uellent,
Fungitur officio, quod non tamen exhibet unum
Nostro pluma Deo. quia pollet acumine mentis,
Vigue animi ingenti, sunt munera. Doctior illo
Num fouet eloquio, fandique peritior alter?
Aula ubi sublimis, ritęrsque ornata pyropis,
Fultaque lygentibus medio uesplendet Olympo,
Numina conueniunt, Iunone frigente Tonante,
Conciliumque ineunt uel tractaturus Iupiter as
Hermes diuinis attentus uocibus auret
Prębet, et illarum sensus in mente recondit
Omnigenos, toloque dein uehrente Senatu
Celitum, Stanchit cathedram Phœbi sole micantem,
Auratique nobj, Iparsoque adamante coruscam.
O mea Iouj nimium felix, si quando breues
Hunc è suggestu ricentem posse uidere,
Emphaticosque sonos audire. Tonantis ore
Nunc ceruę è pabulo clamantis guttura uerba,
Nunc ea demittens tranquillo edissentis ore,
Si contra uitia inuehitur Iustesque profetus,
Fulminis instar agit. Lento pacatior amne
Tunc fluit, innocuos cum uult defendere moues.

Infima submisse tractat, vehemendus urget
Quę multum grauitate habent Succendentur ira,
Si quid displicuit; multa sed tota amęna
Commendat uirtute opus. Modo pacis oliua,
Et modo persuadet, vel quatenus exigit, armis
Dat miseris ueniam, sceleratis acribus urget
Vocibus. Audaces freno cohibente retardat,
Hosque animat, quos pigra tenet formidine iacentes
Cuncta Druorum uana sermone loquentem
Mouerunt defixa notans, mirantur in uno
Multiplices tot inesse modos, quibus omnia partem
Ad quamcunque libet, uersatque, trahitque, mouetque.
Et media omnipotens uetitrende Diespiter aula
Murmure applaudens, quis ait te cuiquam autem
Dicendi tractet? quis dicte munera linguę
Te subeat meliùs? uos omnia, Numina, testor.
An fuerit quondam, uel nunc facundior alter
Esse meo ualeat Nato, Cadmea tantus
Hic nostra Orator teneat, quibus ille furore
Compressis manus, bellisque ac Tartara mittit
Aurea constituat mansuęque tempora pacis.
Hac uirga donatus erat Cyllenius, unde
Se mala posse uidens compescere iurgia, manibus
Quę sępe hac illac scindunt, et cordis amorem
Dilaniant, iuxta concessit munus ad usum:
Pacificum uertit. quot acerbas inde querelas
Lenyt, ardentesque faces exanxit? in unum
Quot rabie exortos, discordantesque tumultus
Composuit? quot sęua ferę certamina Cnijus
Straguibus intentę ne grassarentur inulto,
Et sęclere, et gressu uenoque federe iunxit.
Nempe habet hoc uobis facundę dicta linguę.

Vt quocunque' uomunt odoroso è pectore amorum
Eumenides uirus, mutent in' flowy odorem
Nectareosque fauos. Fuvov hinc mitescat, et illinc
Inuidia obstruatur. Cessant lamenta, nec ultrà
Pvsillum ivę. Subsidit bellua hovvov,
Classica nivà tacent. Totum rontovsia mundum
Vnanimem, stringit tunc quamcè Gvatia nulex
Fundatur eloquio, uayęque ornata figuvy.
Et tvunciata tropis affentat intvoit auvey,
Affectuque suo, fibvaque intermeat omnes.
O tibi fulcens soboles oriunda Tenantij
Quas genuy Cumanum, quas, vesbeve Numitor (Si
Incipiens gvates: Tu cursu vivigis Axem
Pacifer. Tu nuva probas decretaq. Tenvum,
Atque eadem colis, si sunt nocturna quietę
Etvevę. Tu nouma soli moderamy hâvenę
Humanę, te sola uatet Tuaseve magistvo
Linqua. Quis membris mens nostva obstvuere futuvo
Tempove sempev ent. Quguy facundia ocbet
Se tibi, se Pericles, qui doctay vexit Athenay
Se Cicero ocbet, qui Libertatis amator
Romulee, urndexque fov, Sanctique Senatuy
Et stetit in Rostvis, et uibvans ignea linque
Fulmina pvęsentię Catilinę pevculit auuy
Nestova tu pylium qui uixit Sgeula, uoces
Dictaque flexanimy docuisti animare figuvy.
Aéway quò posset aues, et sisteve ventos,
Quò Saxa, et Sylvay tvahevet, quò vesbevet undaq
Fluminię attentas quò demulcevet ut agnos
Indomitay a stivpe féray, tu pvmitus Orpheo
Thvecem facilem nouvamque, nouumque dedisti.
Floveat Eloquium, linqua discatur ab omni
Ave tua dicenti. Rostva extollantur ubique,

Altiuj unde frequens audiri copia possit,
Quæ arctis populos vocaat Virtutis amantes.
Mercurium te Bacchus canant, canat ultima Thule.
Cerberus ubi mergis equos, ubi surgit ab undis
Equoreij Titan, celebrent tua Nomina gentes,
Et merita immigenæ. Insuetaque dicere
Rhetoricæ Oratos tibi quisque encomia texat.
Hermes facundus super omnia personet arbos,
Vallibus ex imis facundus pervolet Hermes.

Pro Poesi
POEMA.

Metra, Deumque cano, Lindi qui primus in hortis
Aoniâ virtute caleng, et pectore gestro
Ad numerum vetulis voces, cecinitque sonoris
Verba ligare modis. Animus laudare Poetam
Flagrat. An learij jubeam discrimina cayæ?
Si primij, alta peto tenues tu dirige plumas,
Quem celebro Bacche, mej conatibus illue
Subsidium, quod posco caly Vis alma volantem
Me tua sustentaty, vocaat concentibus aptum,
Quos mea lingua tuo soli modulatur Honori.
Audierant sobolem cum matre Coronide Titan,
Cui docta par nullus erat virtute medendi.
Hunc, quia defunctos ritu revocabat ad auras
Ethereâ de nube Jonaij iam straverat igne
Fulmineo omnipotens, umbramque immiserat Orci,
Cum Speculatorem nostri commercia Mundi,
Qua patet in polo velata fenestra patebat,
Intentus circum terras lustrabat Apollo.

Bartholomæus Lorentelli

Inde uiceſ, Labor infeſtus, uiceſ ecce cadauer
Eqvegie exanimum gvolis. Miserabile funus
Cernit & ex oculis (tenero pareatur amori)
Qui genitoris erat) lacrymas effudit amaras,
Tristia fata dolens. Inox indignatus iniquam
Hanc, ait ulciscar stragem. Diuina merendi
Avs ita damnatur? meritis ubi debuit esse
Pœna luenda fuit? fugitiuam reddere uitam
Dignum morte scelus? tenero armate Leone,
Ora aperte Lupi lethalia tupera movete,
Sanguinolente Levi, Latro, ruhat esse nocentem.
Ah mea spes filii quo non ulciscior alter!
Ergò iacet exanimis humi? tua lumina somnum
Claudis in æternum? heu ergo gaudauit, iuit
Vnde redire nefas? nec Lauea damna dolores,
Nec de morte gemor. Verbum mea corda malignum
In caput exarbent, mea uos pectora iva Cyclopes.
Ah Steropes, Bronteſque feri! quæ barbara mouit
Quæ temere audentes Iouia ægida coegit,
Vt fabricaretis fulmen, quo Iupiter almum
Ad Phlegetonta meum, tenebrasque dolentis Auerni
Deiceret Gnatum? uos, thyrsis inuisa furistis
Huius causa necis Babijs pro crimine pœnas.
Nec proua de pharetra, quæ talem semper ad usum
Ex humeris pendere solet vagus ille Sagittas,
Quæ placuere magis, deflagrantesque camines
Mulcibemque nigris horrentia limina fumis
Solliciti intuitu explorat. Vi contrahit arcum
Qua maiore potest. Arctè collimat, et ictus
Tot repetit, calamosque uibrat per inane uolantes,
Donec inhumani quà trans præcordia fixi,
Qua iugulo ægsi nocituri intima relicta
Fabri conuenere hostes, atque ipse Pyracmon
Cum Bronte, et Socijs ſtygijs resupinus in antro

Fudevit indignam commixto sanguine uitam
Hoc in proles fuit tantum lesisse Parentem.
Hac de strage louem super aera uecta vegentè
Nuncia fama monet Ctesyrum egtuy iniqur,
Quos ubi prægentes uidit Saturniy, altum
Conscendit summâ cum maiestate tribunal
Accitumque minax cilio, multumque severy
Inverecundas Phœbum. mea ira temerariy, inquit,
Imperij tu sceptra times & tua dextra Gigantes,
Quos ego fulminibus cuspidy igne ministros
Elegi, tibi amoena nocij penetralia traxit?
Fidly in Patrem, cui cætera Numina parent
Auxy es hoc facinus? propera fuge decere Celum,
Exul abi in terras Non sunt hæc aptra protervy
Regna Dijs, nec nostra micat pro sontibus Aula
Hauvet ab hac urbe, et totus penè ingessit,
Vbicunque premit Summi genitorij Apollo.
Quid miser hic agenes? Quæ uerba reponenes? Cara
Mens dare consilium nescit, vox faucibus hæret
Non valis est inopi, quâ se tueatur. Manu
Spes fovet ac uentam, nec enim reuocantibus unquam,
Quos semel exiuit uultu dominator Olympi.
Ergo tacens lamenta premit, nec ab ore querelas
Ned gemitus à corde trahit. Quò fata vocabant,
Hoc subit exilium manuetus, et agrua relinquens
Aurea decentis museque Pellaus ab ora.
Hic ubi peruenit, dua circum lumina uertit,
Absentuque uidens terrena habitacula Patry
Aut obscena lutly, uel arentis horrida spinis;
Hæc ait, in regione miser mea tempora degam?
Phœbus in exulem tantis ego uultus cogar?
Inter ego Pylios, inter dumosa uagabor
Incertus, quis ducat iter? Cui splendidus Æther
Patria digna fuit, me lustra inamena ferarum
Excipient? Cui mentis erat uacuisse beato

Necsave cratevæ, potuy gabrabit aquarum?
O inamabilium mutatis pessima rerum?
Diuus quid agam precibus? Nomine? vitam
Quo strues uictus alam? me nulla facultas
Sustentare potest. Omny sum nescius artis.
Quis mihi præstet opem? Deserto mite leuamen
Quis dabit. Hyce malis quæ stella benigna fauebit?
Iupiter, Attva, Dij uel si unum deprecor omnes,
Prospicite hæc genus. Sed surdis numinibus uota.
Hei mea, quos patres, mea ferit culpa dolores!
Sic queritur fletuque duas lauymabile uisu?
Spargit Apollo genas. Hæ solis obuersat, et illæ,
Et dubiusque rotis. Incendij denique multis
Quo uia fouet subit, regali approximat Aulæ,
Et hua tecta subit, generose Themese Logquendam
Hunc primis exaudij, et cæpit tacitus acerbo
Hospitio recipij Phœbum. Miseratus, eidem,
Vbi habeat quæstum, quo possit uiuere, curam
Demandat ouium gratâ mercede suarum.
Ille ministerium gaudet reperisse, serentem
Quo sese leuetur uictum, fabulosque recessus
Armenta edocet. Vicinij quæsit in agrij
Pascua mox nemora inuestitus; fluuiique nouium
Vitulos à sanij, quæ nostis segregat herbas.
Obtento officio inuigilat. Lanuginis agnum
Non sinit esse gregem, quem sæpius abluit undâ,
Quem salicum foliis, fagineque recentibus umbrij
Præseruauit ouis, cum fœta Siriua ardet.
Sedulus attendit, ne quis discrimine lethi
Deficiant agni, quos unâ sæpius horâ
Enumerat, imbriqueque cauet, ne gramina campi,
Ne matutini roues, ne turbida nimbi
Tempestas offendat oues, ne barbara Tigris
Aut Lupus insidians, aut sequis demouet Vrsus.
At quid maya tuo me lapsa carmina? Pastor

Quam bonus exhibuit Latonæ filius, ultrà,
Nec quero, nec scire volo. Quin ipsa docere
Vatidicos sermone potes quid, ut omina fallat
Ille agat interea dum Sylvæ arbustaq; capellæ
Abrodunt, et avara bibens per læta vagabor.
Exigite huc oculos, huc mentem flectite Vates,
Vates in quorum pectoribus sacrus, et ardet
Divinus per membra furor, quos gloria refert
Humanum supra omne genus, et Phœbe vocatos
Quos velut echerea, quos sanctos Numinis aura
Quid pigrum tardatis iter? quid statis? Agreste
Ecce Lycæi honor, Deus ecce, et carminis Auctor.
Vestes hic est Pastor, quem cernitis armentorum
Pastorem, qui nulla fovent sine tempora luco,
Et frugifera elabi; pecudes dum gramina carpunt,
Ad nova se studijs confert inculta, Chelysque
Non unquam audito suavem nascitur antem.
Tunc lentè herbosis quæ pascebatur in arvis
Proxima, quæ sacrum circumdant undique Pindum,
Pindum, cuius inest in quavis parte vetustas
Exhilarans, quisque latex de fontibus exit
Irriguus, Zephyrique fovent sine semine flores
Sponte renascentes, in quo tulipæque, rosæque
Fragiq; spirant, et roseis lilia candent
Et graminibus olet, laurusque æterna virescit.
Hunc subit Aptlis Titan. In vertice Stantes
Lætâ fronte novem vepent de sanguine natas
Pierio Mnyas, genitrix quas una sorores
Ad lucem, utamque decit, concentibus aptas,
Ingenio docilesque, sacrique furoris amantes
Has vides, et tantas illecebris amove puellas
Dulcibus affatu vocibus: O Turba deabus
Æquiparanda Coli, variosis æmula stellis,
Turba venustati nulli cessura, Syrosque
Clarior igniti, Mundoque nitentior auro;

Hue uia quę traxit, me quę fortuna beauit?
Vnde mihi lucus tam pulchros cernere multos?
Este salutatę. Vobis prętiosius unda
Quid rubra componit? quid alis iucundius Hylla?
Fulgentius quid habet uestrum facietis Olympus?
Sydera subt oculi rutilasque è lumine flammas
Ardentesque faces uibrant. Color imbuit albas
Purpureusque genas. Hinc inde extollitur umbra
Lucida supercilij. Duo labra similima rident
Corallio. Flaui nectuntur in ordine crines.
Par eburi est guttur, par cani dextera lacteij.
Pes grauij incessit. Se gestu membra uolutant
Vt iaculum celeri. Toto resplendet in ore
Maiestas, quali se Iuno per aera defert.
A capite ad plantas me uestre gratia formę
Delectat, plus quod placet solertia mentis,
Eximia auroet plus uestre in pectore uirtus.
Dicite. Num uates quisquam prodesse? Faceßam
Quod - uos - cunque iuuat. Nil respondetis? Amictu
Quod tegar hoc uili, quod pastorale lacertos
Causapę circumdet, me nulli crederis optum
Officio? Pulsate metum. Concedere possum
Vobis ora fide. Non hęc sententia fiat,
Quam tegumenta docent. Fato parere coactus
Hanc merui suffere uicem. Deus ipse potentem
Agnosco pro Patre Iouem. Sum Numen Apollo.
Vocis ad hunc sonitum Drunę cernua uultum
Calliope inclinans, et uelox poplite credens
Comites inflexo tobij nomine cętus
Vna breui loquitur. Grates tibi maxime Pater
Quas agimus: Memorisque tuis nos quando, uel unde
Sat dare continget? Sumus hic, ut cernis, ab omni
Nos uacuę studio. Iouemus, et otia mentem
Desiderosa fouemus. Si te miserabo nostri,

Et qua cura mouet, nos artibus instruit rectis,
Scilicet has animi nobis arcentibus optant.
Tu tamen hoc solum manca quod est utile credis,
Et fove dulce magis. Tua fiet nostra voluntas,
Teque Deum, quodcunque vocas, Dominumque sequemur.
Ille ego Thyadum, quam paulò excedebat ante,
Sustendit collo, capitisque relevata petenti
Fila probat, num vitta sonans. Concordia postquam
Hæc videt, atque dato bene singula munere fungi,
Incipit, ac cæstro quo non ardentior ullo,
Pervertit in varias dulcis modulamina formas.
Læua premit chordas, dextera pulsat,
Pulsat, et in numeros excurrit, ebuique volante
Verberat unque nouum. Sonat ille, et pollice lusus
Concinit arguto resonabile pectore carmen;
Mixtaque per ventos symphonia tollitur altè.
Ac modò hîc Iouem cithara vocat Numinis unà
Lætæ Dionen, diuoque fauore calentes
Subiectum pulsare solum, modòque plicare
Corpora vitæi, ferrumque cauere cruris
Compositos formâne choros? Se inclinat illa
Turbine mobilior vecte vestigia cursu
Hæc glomerat. Subito vibrat una per aera plantas
Alterna vertit humum, facto quam verbere pulsat.
Tergaque cingunt sinuat curuis arcubus ambo
Poplitibus Clio, manibusque Polymnia gestu.
Se volat Euterpe cælestesque Thalia capillos
Turba nec interea, dum pes et cantibus aurem
Ove tenet muto, sed gutturi organa voluere
Se vagis in cantum modulosque imitatur ouantes,
Quos prior articulat repetitque sonagea Arabo.
Altus ab ecce sonus medio de culmine montis
Funditur in terras omnes auris desuper astra.
Euchitus superasque Deûm consentit ad aures.
Enthea, quæ huius festum carmina crebrat,
Vos ubique auribus superi, quid amemus illis

Axis habere poterit ? an non dulcedine vincunt
Ambrosiam aestivam ? non quos primeuma Jonanti
Dardanius nectar pleno crateve ministrat :
Jubilat hinc vocibus omnique ex parte resultat
Pindus et a summis vatibus usque supremum
Ad culmen celebratur ovans festisque laurus
Pius solito exhilarita fenit ramalia fronte,
Pluvque virum habet. Quas aurit parvulus aulicis
Ipsa refert Jehu numerosos undique versus.
Vivat io ! resonat tellus, et pontus et aer
Tifan vivat io nemus omne et sylua remugit.
Cultores Thebi vivant, estroque calentes
Fabide pingant et pangant carmina Vates.
Ars mentea emineat pre cuncty omnibus una
Vivat io semper nunquam non aura Poesis.

Poetæ sunt fugiendi, quia Homicidæ.

Iesephus à Fornace

EPIGRAMA.

Laesevat Archilochum quadam vatione Lycambes,
In qua vix forsan viminis umbra fuit.
Ille canens ut tela suis distinxit iambos
Quæ coniux insontem vulnerat inique virum.
Acrior invehitur, evagatque furentia Laesa ;
Et nouat, aut vetitas vulnera facta pati.
Alter erubuit, quos detinuere honores
Quem rabiet Archilochi tincta sagitta furit.
Se quatit et cruciat, sibi denique fune nefando
Ad collum, nitet clausit eunty iter.
Carmine sic periit famam laceravit Lycambes ;
Sic meruere nocens conscientia mentes.
Hei fugite inuisos homicidas pellite Vates.
Impius ut gemmas, versus acumen habet.

Eloquentia Suis, et alijs nociua.

EPIGRAMMA.

Ioannes Longarolus.

Tullius Orator cum magni nominis esset,
Primatem etiam iaueret ore uiros.
Se reliquis præstare putat sermone disertis
Et quia facundus liber, et asper erat.
Sensit ab hoc euehi se prunæ Antonius ense
Sed rabie demum, ferro, et igne furens;
Hunc ait, hunc hominem pacem qui dente Theonis
Sic lacerat famam, sic mea gesta ferit?
Mox iubet exhingue cuiq, uel nomen abhorret,
Cuiq ab eloquio uulnera plura tulit.
Iamque uides rostris affixam Romæ pvçalty
Cæsumque Arpinæ, et sine uoce caput.
Pellite Rhetoricam, quicunque uerecundæ urbem
Hanc bene dicendo, uem facit illa mala.
Et nocet hæc alijs est, quod sceleri antetit omne
Enecat Auctores lingua diserta suos.

Poesis ipsis etiam saxis bene, fica Lyra enim Apollinis quemdam super lapidem imposita ipsum uocalem reddit, & melicum.

ODE.

Iacobus Viritti

Auvey unce sonus melle suauior
A longe huc perrebat a nor. fuit ut tea.
Audiam modulamen,
Quo sensus ita gaudeant.

Effundis melicos (cui scribe Postea)
Hoc dulces aliqua vix imitabile
Voces ante molui
Durumque auriculas lapi.
Admeti pecudes Regij ad optima
Pinguij Thessalię prata, nescio
Quâ culpâ exul Apollo
Mesto lumine duxerat.
Vt mentem valeret quę miserabili
Impensa officia langues et arceas
Vilis tędia vitę;
Et cuncti animi gravij;
Grex quo grata legit tempore laniger,
Et carpsit Cythisos; pastor ad ilicy
Phęby considet umbram,
Suspenditque humeriy chelym.
Hanc pulsat cięcity vitę cadentibus,
Alternanque modos nunc rubras ocyus
Chordas fulgure ch,
Nunc testudine lentius.
Ad sacrum progenant murmur Orenes
Faunique, et Dryades proximi adsolant,
Et ferius Napęę
Adsint Numina vallium.
Stat pensery usuevum cogere in aere
Stant circum plures mille Jovony;
Audituraque sonantem
E viris aqua tollitur.
Vt quato hoc studio sollicitudines
Tristes è misero pectore dispuis
Titan, barbita supera
Saxum collocas enhea.

Pres uix digna fide ! quem lapidem peremis
Certatim Deum Numina, illico
Voces ille sonoras
Intra uiscera concepit.
Quá parte excubias, cedis amabile
Facinus quæ ad numeros carmen, ut imaginem
Ipsam pene magistram
Vincat Discipulus lyram.
Fortunate dilex ! hæc tua musica
Virtus una ualet plus adamantibus hic,
Et plus quam Tagi arena
Quam rubri maris unio.
Quamuis mente fouem mauimore cruor
Me Natem faceres Phœbe, uidelicet
Tu qui cantibus aptas
Ipsis cantibus organa.

Eloquentia beneficia omnibus, & præsertim Remq; quæ Tullius Cicero Orator eode liberat, quam perduellis Catilina intentabat.

ODE.

Andreas Lirutti

Impia execrabens rabie lacessit
Patriam sceus Catilina matrem,
Et parat fœda cupave sanctum
Strage Senatum.
Elicit cœcis comites nefandos,
Quos sibi æquales uidet helluones
Omnibus turpes uitiis et omni
Labe notatos.

Qui grauem cœni onerare uentrem
Antelucany, maledicique uino
Qui solent inter ganeas luxuque
Ducere noctes;
Qui facultates sibi deuelictas
Prodigè absumunt patrias, et inde
Pauperes facti nimis grauantur
Ære alieno.
Cæteri fœces similis famæ
Perfidæ uniti ueniunt ad arma
Quos malus ducit genius, trahuntque
Crimina uitæ
Hinc timor uestros animos, Quirites,
Nullus incessit? uadis cauentes
Lucis, extremas proprè non uidetis
Este ruinas?
Heu rebellantes iugulo imminere
Cœno iam uestro gladios et igne
Cœno diffusi uouere in familias
Tecta Deamoyum!
Hostis hæ illæ furijs et iræ
Pectitus leges uiolabis æquas,
Vulnera infliges, quoad innocentum
Nemo supersit.
Este sed lœti; ungulante aperta
Delegit fraudes oculo, uocesque
Altus è rostris Cicero diserto
Fulminat ore.
En, ait, summum, catilina, crimen
Quod Jove occultum male machinasti,
Clarius nobis patuit uel ipsâ
Luce diurnâ.

Hinc fuge ô pestis tua manliana.
Castra te expectant, socios ad illa
Iam tuos cœue, abeas remotus
Exul ab Vrbe.
Proma, si tanta fuit absoluta
Strage uicinæ patriam salutem
Tullio debet Sceleste eloquente
Consule Roma.

Poesis Fatum, eiusque superat leges.

Carmen iambicum archilochiū.

Ioannes Baptista de Monte-gnaco.

Poeta quondam thracius
Almæ Camœnæ filius
Deique magni Apollinis
Ad stagna Auerni lurida
Descendit, et nigerrimum
Se peruiorum cœtuum
Præsentat ante Principem;
Vt inde amatam coniugem,
Quam dente serpens lubrico
Maligno Auerno immiserat,
Ad astra cœli reuocet.
Ibi inter umbras aureas
Lyram beato pollice
Pulsauit, et cantabile
Ex ore uersus addidit.
Melos per omnes Ignium
Statim meauit angulos.
Vbi illud audit barbarus
Fauces bilingues obstruit.
Megæra pontis ungeas;

Nec cerua uultur cædit,
Nec quæuis unda, Tantaly.
Cessant dolores interim
Manesque cum Proserpina
Lætantur omnes, inferi.
Hoc ipse Pluto carmine
Rex mitigatus orpheo
Sponsam restitui dedit.
Iam quis Poesi deneges
Vires inesse maximas
Hæc iura contra Fatum
Fatumque inexorabile.
Quod nemo posset, impetrat.

Ars Oratoria naturam, eiusque superat leges.

Carolus à Fornace

Carmen Iambicum anacreonticum.

Gens plumea undequaque
Ex ossidis, et agris
Conuenit, ut statuebam
Omnique concionem
Alusives arte factam.
Suggesta ad hoc parata
Tunc scandit Egesias,
Cui suada in ore mella
Et cerua uincientes
Immiserat catenas.
Hinc ille sic diserta
Pronunciationis
Incommoda, et dolores,
Curasque lancinantes;
Sic liuidas Thesmes

Morbosque gestantes;
Sic absque fruge campos,
Nubesque fulminantes:
Sic ceteras ruinas
Mundique damna mille
Expendit universa:
Vt quisquis audiendo
Hæc, mallet interire;
Quam tot subesse penis,
Malisque sempiternis.
Et ecce sponte pluves
Contra inditas amovis
Leges, uel ense uitam,
Vel fune terminabant.
Quis Rhetori negabit
Inesse uim potentem?
Huic uicta fortiori
Natura cedit ipsa.

Sorte Poetarum nihil felicius.

Laurentius Suardus

ELEGIA.

O mea sors felix, quâ summi Rector olympi
Non detrectaret Iupiter ipse frui!
Altera quâ maior non terris contigit unquam
Sors mea, sors ipsis æmula facta Polis!
Hanc ego non omni (licet optio prompta daretur)
Auro mutarem, quo fluit unda Tagi.
Anteit hæc, mutilas ei Tangis arenas,
Quasque suis gemmas colligit Indus aquis.

Sum uates; quid maius habet fortuna, beatis,
Quos desiderijs tradere uota meis?
Nomine quid uatis iucundius? Hybla, et Hymettus
Nunquam tam dulces composuere fauos.
Vate quis in Mundo felicior? Aurea quondam
Secula non tanto prosperitate uiuunt.
Hæc mea conditio quid non plus emicat astro?
Quasue lapillorum non super ret opes?
Hanc utique a Baccho si mens non stulta fuisset,
Voto exoptasset nobiliore Midas.
Hâc minor est omnis uictoria, Cæsaris ampla
Nec tanti Cræsi gaza ualoris erat.
Phœbe ueni; te namque uocat qui castra secutus
Est tua, qui uersus scit numerare tuos.
Hue age, da uenam, mentique accende calorem,
Æstrumque in medias fac penetrare fibras.
Te duce, conscendam montis iuga læua bicollis,
Et peragam tantas absque labore uias.
Ictu oculi ad fontem, si tu præcesseris, ibo
Quem calce elicuit Bellerophontis equus.
Hue pateras celerate cauas, cyathosque profundos
Largius appositas ut uacuemus aquas.
Potus hic est unus, qui nostrum temperat æstum,
Quo iuuat aoniam fonte leuare sitim.
Huic similem non Cæca Deus generosa liquorem,
Talia non genuit uina Falernus ager.
Non sapit o Cœli mihi parcite Numina tantum
Vestrum non tantum nectar ouovis habet.
Castalię, uis fortis aquę! quis crederet illam
Ignibus Ætneis posse cremare magis?
Iam Amor intrauit, Diuino inflammor ab æstro,
Et fluida ad numeros iam mea uena calet.

Lemmata quis laudare mihi laudare lemmata mille
Mille ea millenis amplificabo modis.
Non lepores tot pascit Athos non Strymonis uncis
Tot Calamis aues incoluere quies;
Adria non rhombos, non tot pauit ostrea Abydos,
Non tot alit pingui fronde Galesus oues;
Nunc ego quot possem modulari extemore uersus
Et facerem pedibus curuere metra suis.
Iam sumus in Cyrrha. Quis colle uenustius iste?
Hic uirides fundit laurus amena comas;
Hic rosa purpureo circumuestitur amictu,
Lilia sunt Rhodopes candidiora niue.
Hic tulipa assurgit uarios imitata colores,
Multiplici hic forma caryophyllus olet
Hic Narcisse, tui qui captus amore periisti;
Hic fragrans flexus cui fistula fuit
Hic Thymus areola, seu calatha audescit in illa,
Hic uiole pallent hic rubet arbor ebur
Quo mea mens rapitur? Lucentia Syderea Celi,
Et folia, autumno quæ moriente cadunt.
Hesperidis pomos, palmasque uirentis Iumes,
Garamantum spicas, Lesbiacumque bouis
Ante recensuerim, quam designare canendo
Tot ualeam flores, quot Sarra Hesperus alit
Huc agite Aonides, citharas pulsate sonoras,
Ad choreas uestros excitate pedes.
Sicine uos fauni lenti uestibere ad umbram?
Quis malè pigrities ora, manusque ligat?
Quam soluere potest uarios sinuat rapidissima gyros,
Corporis o quanta mobilitate salit!
Fronte stat erecta nitidis scintillat ocellis
Et specie uultus pulcherrima micat.

Ducit in orbe choros, uarijs se motibus optat,
Iustâ metitur, quos uibrat, ante gradus.
Nunc uaga circumagit subito quasi turbine planta,
Nunc recas in medijs quasq celerabat ibes.
Hue uult, inde redis, fugit hinc; iam lenta movatur,
Iam uelut lambit, iam grauia culcat humum.
Siste gradu generosa pedes, dulcisque relinque,
Dextritas oculis sat tua nota meis
Lassa erij, in tenero requiescere hoc gramine, fessos
Hoc artus decet allum opera tuos.
Quid mea lingua refers? hoc saevo in uertice montij
Esse aliquod dicam triste laborij onus?
Anne fatigatas sentire incommoda credam
Musas, cum pergunt, quod profitentur opus?
Fallor, at emeritis, quæ sum male uerba locutus,
Carmine posterius non bene dicta priùs.
Siue tubas inflet, citharam uel pulsat eburna,
Siue incedantes gyret in orbe choros,
Vel numeris adstricta suis extemplore fundat
Carmina, seu uarium uocat ab ore melos,
Nec suauis mauet, nec ab ullo fracta labore
Deijcit aonium turba nouena caput.
Vox eadem semper resonat concentibus apta,
Nec per continuos rauca fit illa dies.
Non lassarentur, si mille, et pluribus annis
Instarent operi pectque manuque suis.
Quicquid agunt musæ facilè sic illius adimplent
Ac si quis plumam tollat ab arbore Meum.
Pigrum hic nulla premunt fastidia mentes;
Nec labor hic animos, uana nec ulla grauat.
Hic ubi perpetui decurrunt tempora ueris,
Sol lucet aurato, et sine nube die.

Hic Zephyri-Jes longa nimis quò semita ducit?
Pegase, qua. refers, hæc via fine cavet.
Vt cycnea de fauce sacve vel fauerula dicam,
Longa insufficiens hebdomas una foret.
Esse mihi Vatem satis est. Hac viuere dote,
Hac sum contentus posteà sorte mori.
Quid memoro mortem & virtutem fama perennis
Quæ superest, Vates ne moriantur, habet.

Oratoria cultores suos beatos reddit, & fortes.

ELEGIA.

Marcus Antonius à Sforcia

Si vegetabo festiua tui modulamina Lindi,
Acnijsque ciget uerba ligare modis;
Titan patrce Deus. Fatum precare coegit
Si scelus est odio Numen habere tuum.
Nasei fama refert Vates quæ stella refulsit,
Cum caperer, mihi stella inimica fuit.
Non aliter tua plectra sonant, quam malleus ille,
Quo super incudem mulciber æra quatit.
Vox tua, quando lyram pulsas, mihi vulnerat aures,
Et uocis uelut i ferrea lima caput.
Obsequitur genio ingenium. Me dulciter intus
Pellit in aduersas blanda cupido uias.
Hue ueniam, quò sponte trahit tua iussa; leges
Exequar innatus, quas generauit amor.
Mens refugit uocem, quæ me astringere nodis,
Et uelut implicitis necteret func manus.
Laui baccæ mihi non est pro cantibus esca,
Nec fuit ad stomachum Castalij unda meum.

Ad saevum me verte tuum Facundia vultum,
Et precibus fige basia mille tuis.
Cum Celti Hesperia ferax ac Scythica frondem,
Te nihil infelix celsius orbis habet.
Augustum nitet ore decus vivtusq imago
Cæsaris in quavis parte decora micat
Imperiosa, manu solido vestigia plantæ
Atque supercilium cum gravitate Ceres.
Quæ magis exoitvis animorum Diua regendis
Quæ magis Imperijs, et magis apta Thronis
Me tua maiestas, roseis decor addita labris,
Affectusque meos hæc tua forma rapis.
Tu sursum tu sola vales extollere penna
Ne mea. repat humi lingua, sed alta volet.
Hæc erit una meis plausibus Magistra diebus,
Hæc eadem voces diriget una meas.
Huius ab eloquio muleebo in corda vias,
Hæc licet in rabiem sanguinolenta furant.
Laudum verba boni texam, quos duxit honestos
Ad morum calles integritatis amor.
Impauidus vedeam contra discrimina Fabi
Qui leuiter nota fronde timere solent.
Ne pereant animo, melius spernere docebo
Sors mala quos agitat, cura vel atra premit.
Per salebras illam qui suaue deambulat hortj.
Perque trahem spinas, cui placuere rosæ.
Facibus ego Orabo quas non frenare superbas
Gentes quas potero non domuisse feras?
Quæ non eullam summo de vertice laxa?
Quem studijs curarum non removebor aquis?
Nunc mea vox ibit lente testudine instar
Nunc magis imbrifera accelerata nota.

Nunc contisa, diem claudebat limite, longo
Nunc intervallo præteruente fluit.
Talis eo, qualem me vester desiderat, idem
Auditor qualem me voluit, unus eo.
Move stylum Phœbe: tenabo. Fulmina sontes
Terrebo, et pœnas, quas meruere, dabunt.
Huc populi, quos Dacica tenent, quos ultima Thule
Qui Nili et Tanais larga fluenta bibunt.
Huc gentes, quas Luna videt, dum tollit ab undis
Quosque videt quando sub mare condit equos
Vndique mundo uenit prouerentes, et ipse loquentem
Me cupit Nestoreæ uerba docenda senis.
En ego defendo, quos falsa calumnia damnat
Et vafris e pœnis quos facit illa reos.
Vt faueat cuique, vultumque seuerus acerbum,
Iudicis arbitrium quo trahat unque libet.
Me clamante minas, quos incutit ira, relaxat
Fitque placens, quem fuit ante lupus
Et contra multi sæpe animos, grauiore nocentes,
Qui prius in somno pœne sepulti erant.
Me bellum vetante, deæ concluserit aduersæ
Ianus, an exitium, qua patuere fores
Me vocante, cauæ, fœnestræque patentibus arcæ
Quicquid conclusum fuderit Auarus opes.
Quisquis ab excelsis pendet moderamine leges
Hic uiolare datus me prohibente timet.
Me docente nocet subijs seuerius ensis,
Et moderatores erudienda subit
Excutit et rabido frenum sibi Zoilus ore,
Quo pulchra alterius rodere facta solet.
De Templis si quando loquor, tunc Eleusinius Ceres,
Atque Deæ Dictæ religiosa colit.

Ex animis pelle vitij genus omne profetvis;
Et duce me virtus ad sua templa vehit.
Pluva quid accumulo e studijs quid conor inani
Phlegetones vives amplificare meos?
Vave quot Atticomo carcumtur in arbore frondes
Quot flocci nivium cito hyemante cadunt;
Vnde vivos Cyma suos vegravavit ademptos
Copia Myrmidonum quam numerosa fuit.
Scio posse pudo, sed quod Facundia prestat
Commoda, qui valeat dicere nullus erit
Hæc etenim sunt pluva rhymij vesolentij Hymetti,
Pluvaque fluctiuagi quam sit arena maris
Pluva rebvy Libam Semilliy pluva Vercui
Scirpis pluva Padi, Sydevbuyque Poli.
Ovetov felix! ò sovte beatior omni
Cui celebre hoc nomen gratia summa dedit.
Dicta Musa mebvy pvgant, et votibus illy,
Quay volubi inflecht dura catena pedum.
Vna pevovanij Sicevonij Syllaba totam
Enerdem Jupevat grande Mavony opus.
Hue adey ò studijs, quis Palladij ardua suasit
Ingenium confert, unque operosa tuam.
Ne te decipiant phaleratæ verecundia Vatum.
Quę pretor hugay nil sali intus habent.
Lauvea barba dapes in Pindo pvebet amaras,
Et pubvij exhinquit castalij unda sitim.
Ebibe quæ nectar tibi Diua Tuasa propinat,
Illisa Phebvij imbue verba fali.
Culbovey virtute suos Facundia tali
Ditat, ut Aleidij robur inane fovet.
Illa tibi ac alijs manvive nomina fame
Comparat, auget opes, nobilitatque genuy.
Avtey inteveant alij. Post vltima fata
Viuet in gtevnos lingua dieta dies.

Dea Echo Oratorię, eiusque fauet cultoribus.

Orator.

Ioannes Reinoldi

Quo magis exagito cagus hoc, animumque reuoluo,
Hoc magis obseruat mentem confusio; plusquam
Nec uideo quam dum mea claudit lumina Morpheus.
Quis uocat? ô utinam Deus unus ad aure ueniret
Qui mihi nunc prosit. Deus ergo sit unus, ut illuc
Subsidium tribuat, quod nunc mea poscit egestas.
Æstas, uel sit hyems, non curo, aut tempora quęro.
Tu quę numen eris, placeas mihi Coelebe numen.
Omen euit faustum? quem dextera porriget haustum
Hęc mea, quo libato sitientia guttura sedes?
Quale tibi nectar, seu potus qualis adesset
Iucunda? anne tuo fluuiabit unda palato
Arridet? nullum, quę nocet, auejo. Voces
Garrula rosco tuas, Dea, garrula, rosco, quię altè
Sic rebibas, et io clamas? Te semper amaui,
Et more toby amo. Multas tibi debeo grates,
Quod recamas, sed nem quam supplex postulo, demum
Clarifica dubiam. De nunc ego gaudeo uelle,
Sed bene responde. Tibi quę sponsebo dabiturus?
Ruy ego non habeo. Ne desperatus eunte
Permaneam? si quando manes ad prima redibo
Heu abeas tandem, ualedico. Dicere iam uis?
Seu uis, seu te cogat amor; mihi solue, quod angit
Et ueri documenta redic. Age; nonne audisti
Sunt Oratoręs alta de stirpe Deorum?
Annon Rhetoricę est artę excellentior omni?

Orator ad Principem Acad:

Quam sit diuina auoisti Oratoria, Princeps,
Et quanti, auoisti, Dea Rhetoras estimet Echo

Dea Echo Poeticę, & Vatibus favet.

Poeta

Tam subitò ne tolle caput. Depone superbum
Laurentius Ex animo fastum. Te sydera ad alta Iulios
Lughera Phœbream sublime putas; quod vocibus Orbis
Ad genium sua verba tuum. Scitabor eamem.
Ipse quoque, et spero (nec mihi omnia fallet)
Hanc spero meliora mihi responsa dabatam.
Me percontantem, quid et illa vocaverit, audi.

Orator interpellat

Audio, sed nolo vanam laudare Poesim
Aut potius taceas

Poeta ad Ovat.

Te queso comprime linguam
Vel taceas, vel eas, hic namque ibi erit Echo.
Echo abeo atque mihi, quę flagito eunque vocitas
Garrula Nympha refer quid sit generosa Poesis?
Flumen hic est Ioui; sed ob aurea carmina Pindi
Cur potius non ille Tagi sit nomine flumen?
Lumenque, et flumen sit ubrumque; quod emula Italij
Et fluida est etiam. Bene iam mihi denique vocę,
Inclyta quo pulchro sit digna Poesij honore?
Ove quidem laudanda nimij, sed non et amanda:
Hoc ubique hoc mando, verum ne pluva iocare
Chara evo semper, si, quę te posco vesolues
Quid solucam nimos? vale ego nescio mores
Ovo, iterumque precor; Dabo eov si queni habere
Ære omni cavea. Ah maneas! quid garrula tubis?
Dis procul hinc absit. Tibi sit tov fausta olympus.
Pus ego? non melius responde. Es igitur oo
Ò etiam noes? dabo, tantum vera evofare.
Fabor, at ipse, vogo, dic omina evospera. Vale

An non Pindaridum sunt alma è stirpe Pearum?
Metnea nonne magis quacunque est arte polita?

Poeta ad Principem Acad:

Audisti, Princeps, quam sit diuina Poesis
Audisti quanti Dea Vates estimet Echo.

Symphonia,

quâ Poesis altercatur cum Oratoria.

Dominicus Petreius

Quisque sibi adulatur
Plura viribus posse;
Se quisque, infensores
Esse ceteros nossimus, arbitratur
Hanc inijt fastus legem
Vt nec superet vilem Pastor aregem.

Sunt Poetæ sibi sex,
Phœbus clamat, ego dux.
Oratorum nulla est fuga,
Vates canit, ego vox.

Symphonia

Pro Poesi, & Oratoria simul.

Carolus à Fornace

Nihil voce facundâ
Corda fortius mouet.
Nihil arduius undâ
Parnassi ad mentes enthusiasmum fouet.
Est hilarij in carmine Lyra,
Phœbus est potens in dicendo athleta.

Fortè in Iuuba est maior vis,
Clio fortè arridet plus,
Decidatur ista lis,
Huic, et illi fiat vis.

Princeps Acad: resoluit.
Problematis controuersiã.

Egregie dixistis Ades Ac: et controuersiæ, quam prosa enucleandam, partes quique uestras tantã ehev: quã uestris, eãque mentis contentione exantlastis; ut, quod ipsemet antea mihi imaginabor, uel probiy futurum esse exoptabam, nunc ego planè ignoscem; utru ex disciplinis ligatisne, uel soluta adiuuicem conjugem; meque penitus habeat utram alteri præstantiorem eiq: constituam. Breuiter sentio, quod suis æquitas poscit. Esse sim, et Oratoriam [merito of] dignitate pares enumeris, eosque utriusque debere encomium laudis, et æquale iudicio referendum esse uenerationis obsequium.

Pro tuo honore tua Vati gloria debitur.
Sic mihi numque libet, sit Themis alma iubet.

Symphonia,
Quã Vates, & Oratores pares uolunt honores.

Francisci Rosi

Natura, et uis diuina
Poesis, eorũ; eloquentis facis
Ars, labor, et doctrina.
Plurimi in mundo semper, et ubique
Æstimantur utrique.

Vates nascimur ergo,
Arte fimus Oratores.
Simus facti sive nati,
Pares uolumus honores.

Symphonia,

Quę modulatur pacem inter Oratores, & Vates.

Dominicus Petreius

Post tonitrua, et nimbos
Claruę iterum Phęby
Tubas. placat. in rebus:
Vatumque, et Oratorum
Mentes tranquillat venouatę amor,
Vbi linguę altercantis cessit clamor

Omnis tacet ira, et uox,
Belli iacet diua furor:
Litis atrę abiuit nox
Lucem dedit alma pax.

Symphonia,

Quæ unanimiter canit resolutę his æquitatem.

Eat procul hinc Inuyo
Suasę amicæ uiuat Clio:
Oratori, et Vati ubique
Honor idem sit ubique.

Illmõ, et Rmõ Patriarchæ
DIONYSIO DELPHINO

In gratiarum actionem pro humanissª patientia, quâ dignatus est rudium Academicorum uoces audire.

ECLOGA.

In qua Syluanus, & Dameta, alique pastores eiusdem Præsulis celebrant laudes.

Vincentius Lirutti

Sylua: **P**astor aue. Aspiciant te fausto sydera uultu
Et fœcundus oues ad æuebo gramine campi.

Franciscus Frosi

Dam: Vir bene, te Celum multos conservet in annos.
Vnde uenis tam veste lacer, tam lumine tristis?
Lentagyrium quo tendit iter? quo Mysta vocavit
Nemine, lustrali cum te consprevgevet unda?
Mestitiq; quæ causa tuæ, quæ causa volendi?

Syl. Heu! ne cogo loqui. Si navrans lingua vefervet,
Quæ mala Sygæo, duplex me cura fenivit,
Et cruciavebat geminas vulnere perty.

Dam: .. Fave precor. Sic fervo tuis lenimina possim
Æ vumni, ut ego fovis miserebor inique.

Syl: .. O utinam valeas aliquod prebere volenti
Subsidium! te quando meas cognoscere casus,
Atque meas te sive vices, pavebo, sed ovo
Nullus eris verbis; tanta est confusio mentis.
Syluanum dixit cum me de fonte Sacrevos
Ablueret, sic namque fuit materna voluntas
Sum pervagè, dubiisque vagus hic divigo plantas,
Quo me fata vocant Tellus sine dissida multum.
Hinc procul est Tellus, in qua genitricis ab alvo
Æthereum vidi lumen; quam deinpere ille,
Qui Deus æternâ Mundum vatione gubernat,
Esse meam voluit Latiam, Regnator Olympi.
Ah Latia infelix! Lacrymas cade flumnis instar
Perpetuus oculi! Nostra infortunia mestos
E vocde elicium gemitus! Iam plumbus annis
Grando quassis cuncta vepetit turbine campos,
Et propè maturas aut dum sunt herbas vuenti
Impete devastat fruges Hinc nulla metensi
Quidquam spes Superest ab agris, vel ab arbore quinquè
Quæ quibus antefevant, grano perveunte, colani
Vnde suis alimenta ferant uxoribus & vnde,
Sustentave queant gnatos? Quibus ante solebat

Olla pene, Bullire focum, lapideus aeneis
Imbes ab axe fabas, et bella absoluit hosti.
Tviste equidem damnum, si nil habeanda coronam
Quae vulneat fodere famem, seu aerubat egenos
Nescis quid pecus, multoque molestius angit
Agricolas, & nempe seges cum tosta per herbas
Absque lucro iaceat, nequeunt excolere partam
Vsuram Domini, qui tanti verba locarunt
Cueditor intrare fores ardentior, atque
Exigit, ut subito, quantum debemus, ipsem
Æs paleat, nummosque foras pendamus ad unum
Et nisi reddimus, proh sancti Numina Cœli
Quot diras, quot ab ore vomit conuitia quaerens
Terreat nostras vsibus manibantibus aures?
Ecce Satellites aderit. In quamcunque plaustra mapale
Dispiciet, et cunctas res inuestigat ubique
Si nihil est alius, lecto non parcet, et ipsum
Quandoque exiguum subuerit ab ingue lebetem.
O hunc ô quanto clamoribus aera conplet
Repplet, et ex oculis quot gutta fundit amaras?
Heu piget vltrius verbis numerare dolores,
Quos patimur. Sunt haec mala nostra et plura, quibus
Quae fugere à Labra cogunt sine spe redeundi
Dam: **H**aec damna immittunt Cœli, Sylvane, vicissim,
Has iusti efficiunt Superi. Sententia nostrum
Iudicis Stygei grege ouro inscripta diamante
Manebit, ut ad culpam sua debita pœna sequatur.
Hinc, si quando premunt nos infortunia, causas
Non alias culpare licet, quam crimina nostra,
Quae sic alba petunt aliquando, ut Numen ad iram
Supremum moueant. Non fallit opinio dicens,
Aduersa in terras peccata ab sede venire.
Syl: **A**h mihi tu verbum, quae vellem pellere curas:

Non tot habet ceruos pascentes Tityrus agros,
Non tot in ouile oues, hortesque uolubilis Annus,
Atque horas gyras, quot habet mea Patria Tellus
Nomina culparum uitys quot obedit amicis.
Exiguâ grauis ira fouet se lubrica urgens,
Qua non iuuat uolunt, sed fraude et uincere technis;
Nec cessant donec totis sint uiribus hausti.
Multi non odis, sed ui malesuis iniquis
Interimunt homines, sicaque in tergora figunt.
Hic furare domos alienas tempore noctis,
Et pede suspenso trauersis, quo regerit omne,
Omne rapit quocunque placet. Blasphemus Olympum
Ille petit diris, sanctis maledicit, et almas
Non aliis quam fine malo Deluba frequentat.
Non sua lanigeras, unus per pascua, ouis
Damnificator ouet. Tetra consumitur alter
Inuidus à rabie, quae fauto sydere maior
Feruidus semper furens euersat in agro.
Quolibet in facto fraudes mscentur suaue.
Est periura fides, quae tunc seruanda putatur,
Cum petit utilitas, et spes certissima lucri.
Viscera clauduntur pietati. Diues egenos
Cum uidet auerbis faciem, mox omnia inquit:
Ite hominum fures, quid frustra quaeritis? ite.
O' maues, quos nigra tulit Phlegetonis ab umbra
Tisiphone, quos seua decet natura ferarum!
Dam: Hei mihi quid nauras? tremefactus inhorruit totus
A capite ad plantas. Cur uos non fulmina cali
In cineres redigunt? Sit pirani, sicinè prouidi?
Viuitis exules? Iam Ipontè fatebere esse
Vnde fluunt claues, humana piacula fontes;
Atque inde enati uestra infortunia dirae
Gnates mille Dei, qui nostras lumine mentes

Prevenit ethereo, ne flexo ad Genova passu
Salutiferum herdamus iter, ne candida Fœdis
Corpora incestemus cultis. O terque quaterque
Huius nostra Iovi fortunatissima tellus,
Tellus culta pie, tellus fœcunda beato
Semine virtutum, quæ sic perseppe levantur
Vt super astriferos tollant caput altius orbes.
Hic sine lethali decurrunt tempora labe.
Hic animæ ingenuæ pietatis amore flagrantes
Aut nunquam peccant, aut certè crimine sanctam
Non maculant vitam, quod mens infensa sequatur.
Hic micat insignis, quæ quovis splendet in actu
Talis, ut in solum fias, quæ regula coetus
Esse bonum dicitur. Viget observantia legum,
Quas valet instituit contra invitamina sensus,
Mundique illecebras, nec non molimina Diis.
Hucusque hic diva præest Astræa fidenti,
Invigilatque Iovi, et lance examinat æqua
In partum cuncta quæ cadunt moderatio rectis
Ovinas hic pascat epulas, et sana propinat
Sobrietas vinum, quod plumbum dilvit unda.
Non opus hic inopi multum clamare rogando
Pro stipe; nam locuples subitò, miserabile, eidem
Sponte sua largitur opem. Demissa precanti
Hic humili flexoque genu prostratur ad aras,
Atque Creatorem sincera mente precatur,
Vt velit adjutor nostris in casibus esse,
Detque Deli calcare vias.

Sylv. O terque quaterque
Huius vestra Iovi fortunatissima tellus!
Sunt ergo hic omnes, excepto nemine, justi?

Dam. Hoc ego non dixi, nec verè dicere possum.
O utinam vegetis non verearentur agnus nos?

Hic quoque sunt multi scelerum qui labe notantur
Vix secus ac alibi, uitiumque in pectore regnat.
Nos etiam hic etiam bonus unus, et alter iniquus,
Vt passer mixtas paleas habet area quando;
Attamen hæ pluues uitiis prohibitæ amantes.

Syl. Dic age, quis tantis uitiis insont agris
Lilybæum? Quis pectora eos informat ut omne
Quod pergunt illud sit iuxta legis amussim
Præcipiens, atque? quis culpas tollit ab ærum,
Et planum uectigal iter, quod ducit ad Astra.

Dam. Efficit hæc Pastor, quem non tantummodo Sylue
Aut Themeva, aut pagi noscunt, sed ad omnia defert
Hunc locus fama Virum quamuis sint dissita Nempe
Sol ubi gangeticis uehitur surgit ab oris
Sol ubi deficiens undis tumulatur iberis,
Sol ubi uicinus Libyæ succendit arenas
Sol ubi pauhasiam distans illuminat Arcton
Gloria Pastoris Delphini innotuit, Vrbes
Per dominatrices, totumque uagata per orbem.

Syl. O satis o taceas, ea plusquam uera profatus.
Iam ipsum nostra etiam peruenit ad aures
Vestes hic Antistes, memoratque in corde remansit.
Cetibus in nostris uix ullus sermo mouetur,
Quin gesta illius tollamus ad æthera sursum,
Atque celebremus per mille encomia laudum.

Dam. Hæc facitis, quod iure decet quis namque Iarba
Nunc sæua rearmitus apex hoc præsule fulget
Nobilius? meritis Dionysius omnibus unus
Æquiualet. gestatque suo tot pectore dotes
Vt multos alios diuisæ ornare ualerent
Pontifices Tanto uirtutum sole coruscat
Vt stellis totus non sic resplendeat Axis.
Hic genere excoritur, quo non habet altius ullum
Vrbs Auie Regina maxi. De sanguine cuius
Hoc ades insigni sequitur uestigia Labrum
Recto calle Nepos, proauij quin luce nitentis,

Quamuis emineant fugaces augues Auitos
O nos felices! Felix Aquileia nimis
Ac vernimen non Jevva deus Jes Celica misit
Gratia Delphinum. Longè, lateque patentis
Fastus forma Gregis nubisve Salubribus hauit
Hunc studet ex animo. Tuges subit ille labores
Curasque assiduas. Quas per frigora diuus
Per suaviferos estus per dura laborum
Per pluuias, gelicasque niues, nimbosque uentes,
Perque graues curas et mille incommoda uitæ
Ille uigil, atque uelox, plebemque inuisit, eidem
Porrectum opem, ne Gregis scuus Auerni,
Tenamusque Lupus morsusque et dente nocendi
Commissas, inuadat Oues, et sanguine agnos
Explet Apostolicum munus undique diuersus
Diuini Gregis pectique et doctor honesti
Amplè è suggestu sanctæ mysteria legis
Explicat ac captum uulgum populumque docentum.
Bella ebenus mouet uitijs et spicula contra
Talis energiæ tonanimine uibrat ut instar
Fulminij cuncta cadant Virtutes laudat eaque
Dulcem insinuat figitque in mentibus altè.
Hunc ab eloquio, si sancto auferemus amore,
Huius ab ingenio, si quæ documenta tenemus,
Huius ab imperio si quid parcemus Olympo
Hunc ab exemplo, si quid probitate habemus
Aut sumus innocui, Syluane, accepimus omnes.

Syl. O dignus, cui Parca nouæ de uellere Chryxi
Stamina cui sanctos crythreos è littore signet
Candida gemma diei. Dignus Lachesi, beato
Quem semper fortuna gradu comitetur eunti,
Cui faueant Superi, cui lætus uiuat ebur!

Dam. Hous, meæ progeniæ, qui me cura senilis,
Spes, et uotis amor, uix non cantatis, et una,

Quo melíove potest agreste sonare palatum,
Non subito ad faciles laxatis guttura uersus?
Ex animo cuncti pulsate. In iubila uoces
Soluite festiuas in plausu tollite dextras.
Lucti agite, et uestri Pastoris dicite laudes.
Dicite quam maior sit quouis Praesule Praesul,
Dicite ut quantas nigrum debellet Auernum.
Dicite cor teneram, quo consolatur egenos,
Dicite diuinum quem cultum Iesulus auget,
Dicite Virtutes sanctas, et dicite summas
Quas Delphinus habet sapienti in pectore dotes;
Dicite non unâ, utilibus Deus dicite mille.
Viuat in aeternos Pastor Dionysius annos.

Carmina Alcaica Dactylica,
Quibus Dametę Filij, Pastoris Delphini
concinunt laudes.

I.us Filius

Omni ferendam lydere celsiùs
Petrus Calix — Laudem meretur, mitra Aquilęię
Quem laeua cingit; nam sapientię
Hic altioris uertice Pręsulis
Supra uniuersos euectus, ut iugeo
Tectum planetas lumine exterios;
Vtque sanctorum populus arboreę
Sublimiori culmine pinnulas.
Augusta Musę dicite carmina.

II.us

Non tot coruusco lumine sydera
Iosephus Longaroli — Nocti serenę tempore fulgurant;
Non tot liquentis spiritus odoribus,
Rosasque dignis uerę amenitas;
Quot Pana Deli, quot Dionysius
In mente doctę eximia fouet;

Quos gloriosas nubis amabili
In vultu, et almo pectore gratias.
Festiua muse dicite carmina.

3.us

Non monstra tanto volubi impetu
Clauâ trinodi sbrauerat Hercules;
Quantâ rebelles ui Carolomanes
Ad nostra semper damna celerrimos
Vmbone Zeli feedy aheneo
Delphinis omnes fundit, et horridum
Ad diris ouium, ne redeant, fugas.
Augusta muse dicite carmina.

Thomas Calix

4.us

Secura uirtus nunc pede libero
Hanc calcat omnem, quâ quadribus uiâ,
Æ & tuto regnat qualibet impiet
Ibique uellit sceptribus omnia,
Quæ fixit Ouey Iouia piacula;
Spargitque purum semen, ut aurea
Intemperiatis grana repullulent.
Festiuo Apollo carmine gestiat.

Paulus Fistularius

5.us

Nunc indigentes quos leuet obuios
Ante ipsa quæuit prodiga charitas.
Laudi euocando tuba Fidelium
Deuotioni Nomine Numini
Odea magni sumptibus extruit.
Mysteriorum tam Solida est fides,
Quam Zelus albæ mentibus ingerit;
Vt Inferorum nulla potentia,
Hanc nullo rumpat uis adamantina.
Augusta muse dicite carmina.

Ioannes Baptista Chiampeis.

Sed hæc vivtvs absque periculo

Franciscus Velut triumphans in Pegaseo sedet?
Colombina Hanc Fabiadæque vitæ sanctissimi
Vbique vestis tuto imitabilem.
Hæc ille vanæ sæculi prædita moribus
Exempla nobis frequens exhibet
Festiva musæ dicite carmina.

Dam. Sat bene filioli Jam vestris ponite finem.
Cantibus; hæc nobis duplicabo vesperæ cœnam.
Sed unus hoc mecum clamate, et dicite vobis;
Vobium, quod referat nostris de montibus Echo.
Viuat in æternus Pastor Dionysius Annos
Annos æternos Daniel sine fine beatos
Cum Fabius seniore senex, et sæcula Viuat
Ambo diu viuant. Viuant feliciter Ambo.

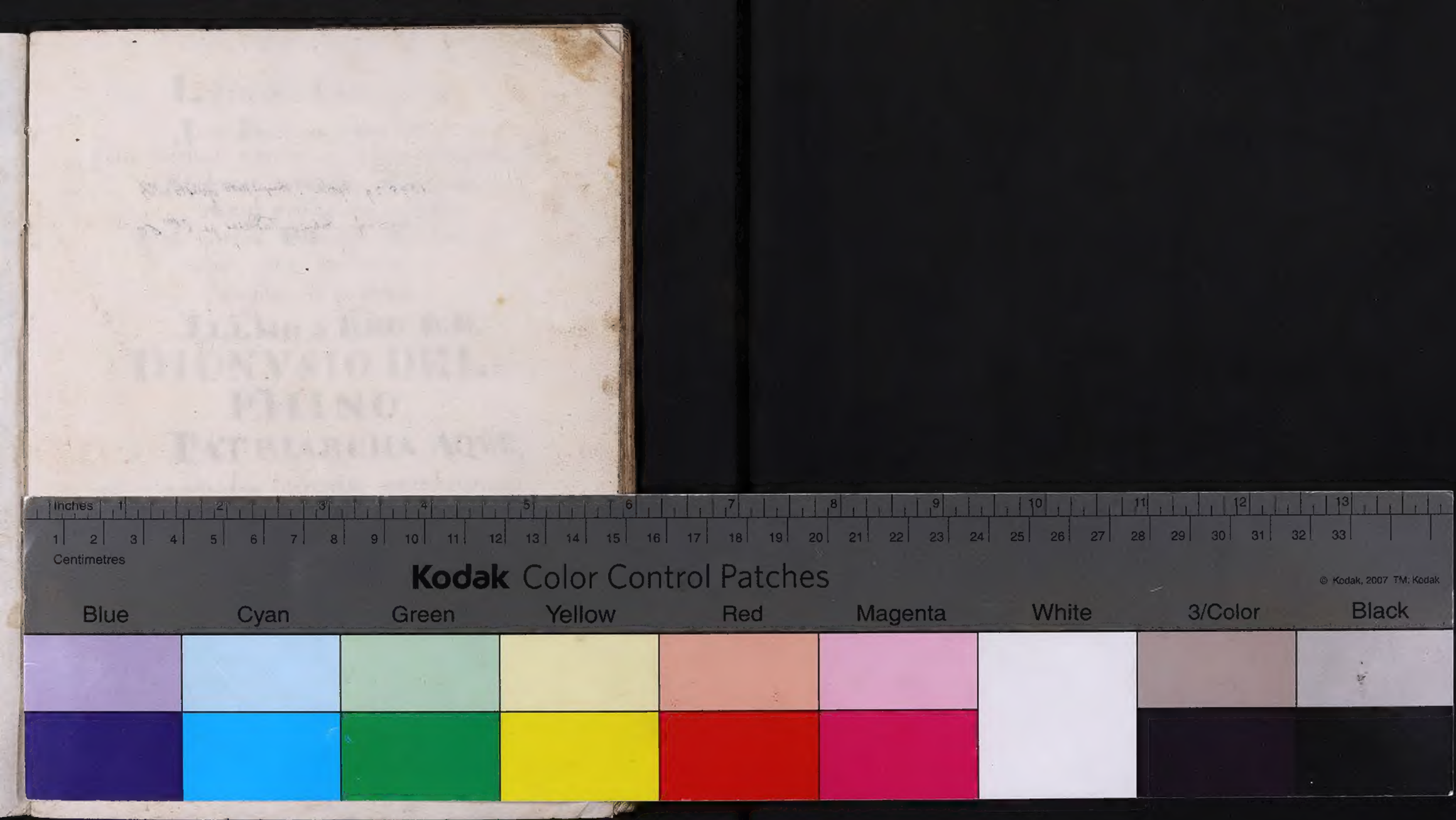
Inches
Centimetres
Kodak Color Control Patches
© Kodak, 2007 TM: Kodak
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black